

vivatacademia

№03 травень 2012

студентський журнал НаУКМА

ЕКСКЛЮЗИВНО
Віталій Кличко

**Як зробити
неможливе?**

МІСТЕР І

**ОБЕРЕЖНО, ФІНАНСОВА
ПІРАМІДА!**

**БІЗНЕС-ГРА «ОДЯГНИ
МОГИЛЯНЦЯ»**

**ПРОКАЧАНІ
МОГИЛЯНКОЮ**
найсильніші на
першому курсі

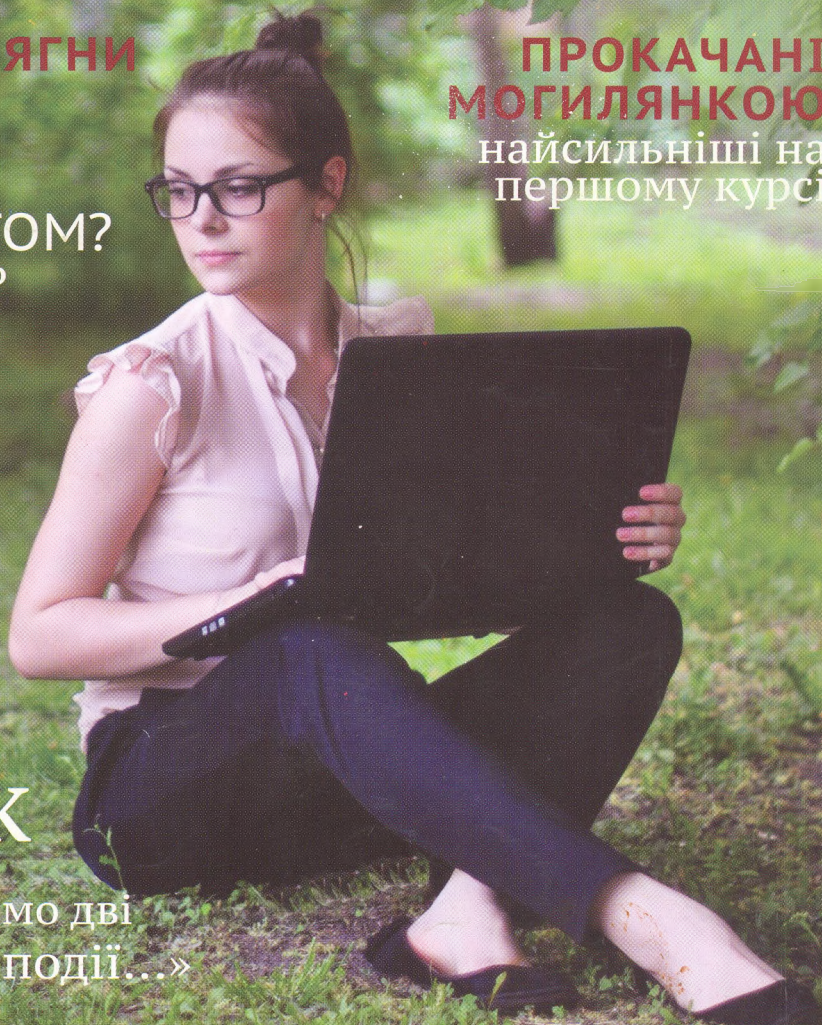
ХТО КЕРУЄ СВІТОМ?
Масони - хто вони?

**СКЕЛЕТ У ШАФІ
МОГИЛЯНКИ!**
Розповіді свідків

ТЕМА:

**Літній
підсумок**

"За минулий рік маємо дві
справді проривні події..."
Сергій Квіт

«Vivat Academia»: для чого ми це робимо?

Уся правда з наших вуст

На початку це була проста ідея і сумісна праця кількох людей. Ніхто, крім головного редактора, не мав уявлення про прийдешні події і що з цього повинно вийти.

Минулі два номери Vivату зробили своє. Не в повній мірі, як цього, звісно, очікувалося, але якийсь слід, певні думки у Могилянців, які його придбали, бачили, читали, журнал залишив.

Півроку назад, коли це все обговорювалося на кухні одного з блоків гуртожитку на Троєщині (ну а де ж і ще? Пари і так до шостої вечора), малося на меті створити щось есквайроподібне. Більшість читачів і зараз, коли вийшли два номери, вважають, що це все ще вилами по воді писано і ніякої аналітики могилянських подій у минулих статтях не було. Судити вам.

Звісно, не хотілося створювати простий глянець з хорошими (чи не дуже) фотографіями. Vivat Academia – це перехід від кольорово-гламурних «пізнайок» до тих, що займаються серйозним аналізом фактів. Ми хочемо створити саме той проміжний етап, без якого не було б опанування вищого.

Потреба існувала не через нестачу могилянських ЗМІ, їх у нашій сім'ї вже багацько: радіо, інтернет видання, блоги, Вісник (на той час) та величезна кількість таких, про які знає тільки сам автор видання і купка його друзів... Здається нащо спільноті, де три з гаком тисячі чоловік, ще щось? Інформація поширюється і так швидко, до того ж й соціальні мережі роблять свою справу.

Але ні! Нас це не зупинило, ми на собі відчули, що щось змінилося і змінюється з кожним днем. Щось коїться з Могилянкою, з тим ВНЗ у який ми так рвалися і намагалися вступити, про який так солодко чули від викладачів, батьків, старших друзів, книжок чи новин. Мріяли і вірили, що станемо одним з тих поважних спудеїв... Але нарешті це сталося,

вступили! Та радість кудись зникла, прийшло розчарування, і ми не розуміли, що сталося, де те, про що ми так багато чули? Нам звичайно ж пояснюють, ті хто тут вже не один рік, що «Могилянка вже не та...». Але чому ж ніхто нічого не робить? Фреші як і раніше підписують «Корпоративну угоду», та «діди» неупинно хитають головою, кажуть діла з того не буде...

Ми це робимо, адже наша Alma Mater дає нам свободу творчості, а ми, в свою чергу, залишаємо часточку історії на шпальтах журналу. Vivat продовжує історію Могилянки, це традиція, що виникла ще у 2007 році. Їй обходити її осторонь просто неможливо з суто морально-етнічних норм.

Після випуску попереднього номеру на редакцію посипалося багато звинувачень, критики (!), ну і без похвали не обійшлося, не будемо лукавити. У кожного власні неперевершені думки, але потрібно розуміти і поважати працю інших. Ніхто не бачить зусиль, що стоять за цим, це ж не сніг взимку, що просто нападає з неба.

З кожним номером ми намагаємося стати кращими, вдосконалитися! Аналіз подій, що відбуваються в житті Академії, те чим живуть її студенти, невідомі факти історії минулого та теперішнього все, що торкається Могилянки та її невеличкої родини, проблеми, історії успіху та поради відомих! Все з перших вуст у найзручнішому оформленні! Саме таким ми бачать журнал і намагаємося творити! Щось виходить, щось не дуже, але ми прагнемо вдосконалитися! Відкриті допомозі та раціональній критиці! З радістю приймемо в команду охочих та рішучих, тих хто хоче щось змінити!

З повагою,

редакція Vivat Academia

Анна Калашник, головний редактор

У ТРАВНЕВОМУ НОМЕРІ:

- **4. Актуально** | Куди податися на Євро?
- **6. Розслідування** |
Як побороти «Офісний планктон»
- **8. Про неї, про нас...** |
Невідома Могилянка
- **10. Тема номера** | Те, що ми пережили
- **12. Розмова з президентом** |
Час плінний...
- **14. Давні секрети** | Хто керує світом?
- **16. Погляд зсередини** |
Відмовитися від реальності
- **18. Зустріч з зіркою...** | Як зробити
неможливе - рецепт Dr. Iron Fist
- **20. Розвінчення міфів** |
МММ фінансує містера
- **22. Monyla's style** | Гра у бізнес
- **24. Історії успіху** |
Анастасія Клюковська
- **26. Паралельні світи** |
Університет ім. Франка
- **28. Неформат** | Прокачані Могилянкою
- **32. Подорож на вихідні** |
Невідомі київські вулиці
- **34. Роздуми про життя** |
Доленосна випадковість
- **35. Афіша**

Студентський журнал
«Vivat Academia»
№3, травень 2012
Наклад 500 примірників

Засновник: Ольга Мозкова
Головний редактор: Анна Калашник
Арт-редактор: Оксана Лагно
Журналісти: Андрій Наконечний, Анна Калашник, Галя Чернікова, Даша Кремзель, Катя Чаплін, Людмила Глушко, Льоля, Марія Будзей, Таня Чернікова, Яна Карім, Hanna Rebrova.
Коректор: Світлана Олійник
Графічний дизайнер: Таня Кравчук
Фотографії: Таня Кравчук, Галя Чернікова

Ілюстрації: Oks
На обкладинці: Дана Маєвська

Контакти:
Головний редактор: Анна Калашник
0975065904 anuta.kalashnik@gmail.com
Менеджер з фінансів: 0939698192

Будемо раді співпрацювати!
Охочі долучитися до команди
надсилайте запит за адресою:
vivatacademia@googlegroups.com
Vivat Academia needs your talents!

- Тільки, да я точно після Євро замуж вийду! – білявка голосно гикнула й почухала живіт.

- Не знаю, падруга, я після Євро квартиру покупаю...

Цю розмову я підслухала в дівчат, котрі сиділи поруч зі мною в кафе. Я замислилась. Тисячі українців покладають великі надії на Євро, і ці дівчата не виключення. Студенти з усіх міст України приїжджають до Києва реалізовувати свої плани, здійснювати мрії, здобувати успіх... Але перед усіма ними неминуче постає питання:

куди податися на Євро?

1. Офіціант

У Києві багато оголошень про найняття на роботу офіціантів. Заробітна платня - від 2500 до 5000 гривень, знання англійської – великий бонус в очах роботодавця. «А шо, іноземці чаєвіє давати будуть, це не то шо наші, жлоби галіміє», - науково пояснив мені причину популярності цієї професії під час Євро Буравченков Ігор,

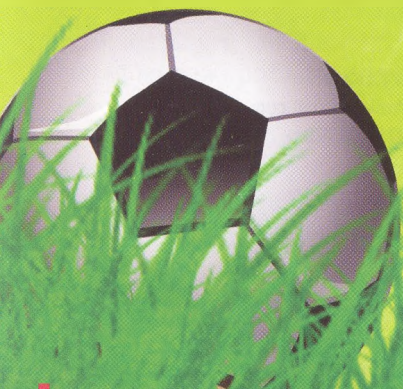
2. Хостес

Як показує практика, для багатьох студентів слово «хостес» стоїть десь поруч з «мерчендайзер», «копірайтер» і «супервайзер» і викликає тільки одне питання: що це? Все не так складно. Хостес (від англ. hostess - господиня, старша офіціантка) - такий собі ресторанний екскурсовод. В обов'язки хостес входить зустріч відвідувачів, ознайомлення гостей із розташуванням залів (палить - непалить), столиків, зі спеціальним пропозиціями в меню. Розповіла нам щодо своєї професії Наталія Білостоцька, студентка КНЛУ, хостес

корпоративних вечірок провідних українських компаній: «На мою думку, найлегшою, найцікавішою і найприбутковішою професією для студентів на час проведення Євро 2012 є хостес. Найчастіше, хостес - це дівчата модельної зовнішності, котрі виконують різноманітні функції, починаючи від звичайного промоутера, і закінчуючи авторизацією і прийомом високоповажних гостей. Єдина відмінність - ціна. Хостес зазвичай отримують в 3-4 рази більше, ніж звичайні промоутери, до того ж їх не настільки контролюють як звичайних промоутерів, і умови праці легші й більш цікаві. Чим ближче Євро, тим більше зростає ажіотаж на хостес. Замовників багато, справді хороших дівчат-хостес мало. Адже вони, певною мірою, на деякий час стають обличчям компанії, в якій працюють. Тому й обирають їх ретельно. Основною умовою є зовнішність, зріст і володіння англійською й іншими іноземними мовами. Заробітна платня становить від 500 грн до 100 євро на день».

3. Таксі

«Водити я вмію, машина є, так чому б не заробити грошенят? Тим паче, то ж іноземці, це ж не то шо наші, жлоби галіміє!» - низав плечима студент, котрий по-

бавав залишитися інкогніто. Не обов'язково влаштовуватися офіційно і працювати на відсотки. Ти можеш працювати на самого себе! Відомо, що, крім футболу, іноземці ще дуже люблять українських дівчат. А познайомитися з останніми можна в «клубі», куди всі й залюбки ходитимуть. Але все хороше коли-небудь закінчується, і з «клуба» треба повертатися додому, а тут – ти! – добрий могилянець, котрий галантно допоможе бідоласі дістатися готелю в такому небезпечному нічному Києві.

4. Перекладач

Не буде перебільшенням сказати, що це найпопулярніша робота під час чемпіонату. Сотні підприємств займаються екстремим пошуком студентів з хорошим знанням англійської мови. Деякі з них вже мають контракти з іноземними компаніями і чекають своїх потенційних клієнтів, тобто робота вже гарантована. Оплата – погодинна. «Я довго шукала роботу перекладача на Євро, проходила багато співбесід, розповідає Галімова Ельзара, студентка ФГН-2, в деяких занадто низька оплата праці, а ті, що пропонують 10 євро на го-

дину й більше, неодмінно просять надіслати фотографію і шукають тільки молодих дівчат привабливої зовнішності, що вже наштовхує на роздуми: чи перекладач їм потрібен? Не думаю, що іноземцям буде дуже прикро, якщо їхнім супроводжувачем буде хлопець! «Але ця робота вимагає повної відданості клієнтові. Ти зобов'язаний (а) супроводжувати гостей завжди і скрізь: нічний клуб, ресторан, спортивний зал, басейн, кінотеатр... Твоя робота не буде обмежуватися одними пішими прогулянками по Хрещатику. Забувай про графік і поринай у нескінченну «тусу»! Не виключений і той варіант, що тебе приставлять до сім'ї якихось німецьких пенсіонерів, для яких Музей Історії стане раєм на землі, українською Меккою, і твоя допомога потрібна буде лише раз на тиждень. Тоді і грошенятам треба буде сказати «бай-бай». Якщо ти на мить готовий (а) забути про своє особисте життя і зірватися з місця в будь-яку хвилину – ця робота для тебе.

5. Екскурсовод

Я не відкрию Америку, якщо скажу, що під час проведення чемпіонату очікується небувалий сплеск

інтересу до пам'яток України. Щоб стати екскурсоводом у Києво-Печерській лаврі, доведеться багато попрацювати. Найважливіше – знання як мінімум однієї іноземної мови і хороша пам'ять, вчити доведеться дууууже багато. Високу заробітну платню треба заслужити, перші десять екскурсій, які ти проведеш, вважаються випробувальними, на грошову винагороду можеш не розраховувати. Але після всіх труднощів тебе, за всіма законами жанру, чекає винагорода у вигляді гарної заробітної платні, цікавої роботи з гнучким графіком (яку можна продовжити і після Євро, безпосередньо під час навчання) і нових знайомств.

Ніколи не забувай, що ти студент найпрестижнішого ВНЗ України! Отже, пошук роботи для тебе не буде дуже довгим і нервовим!

Яна
Карим

СТОЛОВІ МОГИЛЯНКИ

Смиренні смиренними не бувають,
це люди черги, люди чергових місць, люди бочки.

Дерев'яна бочка перестає пропускати воду,
коли вода розпирає її ребра.

В цьому сенс бочки - увібрати в себе воду,
щоб її не пропускати.

Черги являються нашими бочками, а ми – вода в її ребрах... яюсь так.

Не сприймайте близько.

Трактуйте, як вам завгодно.

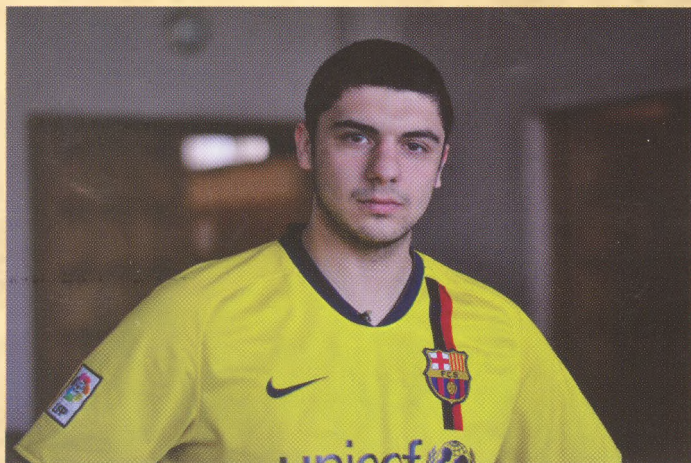
Поїсти, почитати, поклацати на ноутбучі, просто погмоніти з друзями – і все це в одному місці. Ні, це не наша дорога бібліотека Антоновичів і Місце, куди тебе завше кликатиме твій внутрішній голос з-під діафрагми – шлунок. Це їдальня.

Кожного разу, ледь відчиняючи двері будь-якої могилянської харчівні, перше, що бачиш – це не студента,

який забігає перед тобою, а чергу (!) аж до входу-виходу. І що не дивно, розглядаючи всіх охочих потрапезувати або ж просто своїх знайомих у черзі, перше, що кидається в очі – це наявність людей в краватках. Якби ж це були хоча б викладачі чи співробітники Могилянки! Насправді, це офісні працівники, або, як люд простий кличе «офісний планктон».

Охорона, яка сидить на рецепції (чи як це правильно назвати) 2 плацу, просто вражає своїм виконанням робочих обов'язків і пропустить, можливо, і собаку. Як запевняв нас колись Шакро Мачаваріані, що він планував, аби на вході стояли два кремезних хлопця, які б перевіряли наявність студентських квитків і не пускали б зайвих людей. Питання до цього часу залишилося відкритим, та і хто погодиться стояти при будь-якій погоді і задарма?

Колектив столової на першому плацу відповів, що до них офісні працівники майже не заходять. Можливо, один-два на тиждень. Тому вішатиподорожчинеобслуговування людей в краватках не має сенсу. Хоча в період весняної сесії в їдальні спостерігалася неабияка навала немогилянців. Також нас запевнили, що навіть при наявності цих співробітників великі черги не створюються. Вони існують лише через невелике приміщення та велику кількість студентів, охочих

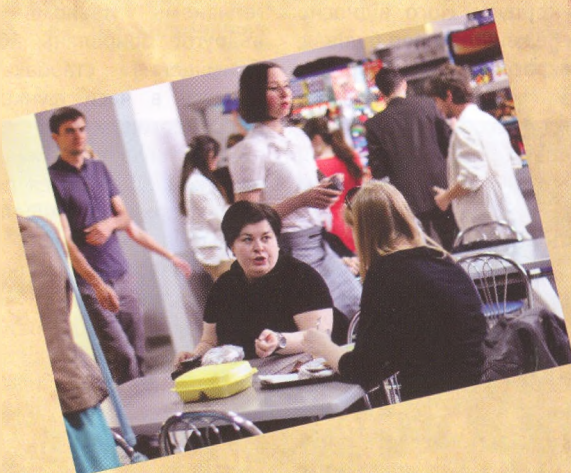
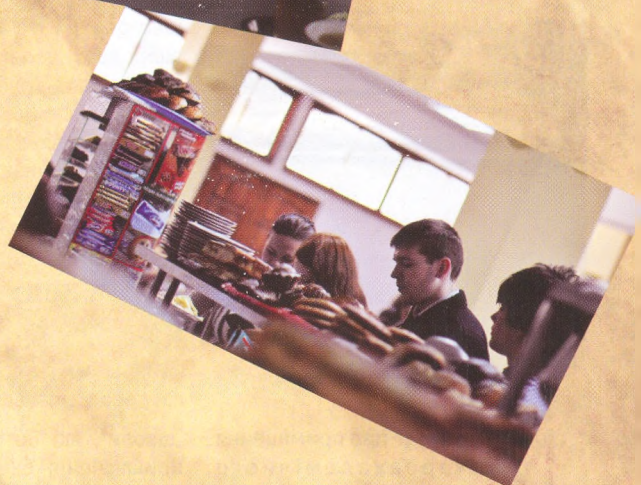

поїсти.

Колектив їдальні другого плацу реагував на нас неоднозначно і сказав, що у них немає ніяких проблем з офісними працівниками. Відповідно, у них висить графік обслуговування для не студентів і вони його чітко дотримуються. Буває, звісно, коли «планктон припливає» не у свій час. Але ж працівники столової не будуть перевіряти у кожної людини студентський, бо у них часу на це немає. В принципі їм неважливо, кого обслуговувати, головне, що клієнт совісно платить за продукти харчування. Тим паче, ці «краватки» приносять більшу виручку, через що спостерігаємо оновлення «кухмистерського сервізу», себто маємо новий посуд.

Студентам залишається тільки одним шляхом оминати черги наших їдалень: відвідувати інші заклади, де готують та подають їжу. Серед них трапезна «Академія», що є у третьому корпусі, хоча черги там не менші, та Пузата Хата, де досить недорогі смачні українські страви. Або ж можна вибрати варіант простіший, тобто затаритися в «Сільпо» чи скупитися в кіоску, яких біля Могилянки, хоч греблю гати. Добре, що, окрім столовок, альтернатива харчівень у студентів є, проблема лише з часом на перерві.

Отож, у подальшому майбутньому все залежатиме від нас. Як ми побачили, що працівникам обох їдалень все одно, адже вони не стоять самі у цих чергах і їм не потрібно спішити на наступну пару. Обіцянка Шакро так і залишилася висіти у повітрі, можливо, йому б і вдалося все наладити, хоча б на певний час.

Hanna
Rebrova

Невідома Могилянка

Мова піде про приміщення староакадемічного корпусу. Його відносно добре збережена дотепер будівля, що є окрасою архітектурного ансамблю киево-могилянського академістечка, остаточно сформувалася після добудови Київським архієпископом Рафаїлом (Заборовським) другого поверху та церкви до зведеної стараннями гетьмана Мазепи одноповерхової споруди (роботи закінчені 1741 р. Наступна суттєва реконструкція відбулася 1864 р.). За інформацією, повідомленою у складеному в Братському монастирі описі академії (1781 р.), ще Петро (Могила) заснував найперші

„школи”, які потім „через разные приключенія было опалы, и уже гетманомъ Иваномъ Мазепою въдругое обновлены 1697 года”. Приміщення староакадемічного корпусу в часи функціонування Києво-Могилянської академії використовувалися як навчальні аудиторії. Збереглися навіть дані про ієрархію розміщення „шкіл” у ньому: на першому поверсі найдаліше від Благовіщенського храму студіювали початківці, а найближче – „ритори”, другий відводився для „філософів” (далі від церкви) та „богословів” (ближче до храму).

В часи функціонування Духовної академії (з 1819 р.) постала потреба спорудження

нового корпусу. Після завершення 1825 р. будівельних робіт у нові приміщення перевели студентів, бібліотеку, фізичний кабінет та академічне правління. Роком раніше здійснили незначні переробки староакадемічної будівлі: спорудили зі східного боку одноповерхову кам'яну кухню, відремонтували перший поверх, де розміщувалися квартири бакалаврів, та конгрегаційну церкву. Із 1864 р. сюди ж перенесли бібліотеку. Починаючи з 1870-х рр. перший поверх займала експозиція відомого Церковно-археологічного музею при КДА. У конгрегаційній залі, як і раніше, проводилися іспити та захисти студентських робіт.

У новому корпусі в житлових кімнатах мешкало по чотири або й більше чоловік. Ті студенти, які закінчували навчання, очікуючи ще зо три осінні місяці нового навчального року утвердження Комісією духовних училищ при Синоді учених ступенів та призначення місць служби, селилися всі разом у кількох бакалаврських приміщеннях старого корпусу. Місце, де вони проживали впродовж цього часу, сплячи іноді на підлозі, називалося вертепом.

У роки, коли Духовна академія вже розпочала функціонування, а нового приміщення ще не було,

студенти мешкали у старому корпусі на нижньому поверсі, а на верхньому розміщувалися аудиторії. Зі спогадів одного з вихованців першого курсу (1819–1823 рр.) дізнаємося про курйозний випадок з тогочасного побуту його однокашників.

Користуючись поблажливістю керівництва та відсутністю решіток студенти практикували вечірні виходи у місто через вікна. Тим самим шляхом, провівши поза межами Alma Mater скільки завгодно часу, порушники поверталися назад. Один із вихованців, родом із Харкова, грішив прогулянками у місто частіше за інших. Після чергової вилазки студент повернувся лише в білизні. Та винахідливість не підвела „мандрівника”, ліжко якого стояло під вікном: вранці він попросив у товаришів цеглину, розбив нею дві нижні шибки, подряпав обличчя і кинув на підлогу. Опісля таких процедур гуляка попросив виконуючого обов'язки старшого повідомити ректора про крадіжку через вікно його речей та травмування обличчя. Лише взуття довелося позичати у однокашників: „А сапоги, братцы, дайте, потому что они на окне не стояли”.

Ректор на повідомлення

старшого про крадіжку відреагував із посмішкою, наказавши, втім, економому пошити одяг для „потерпілого” студента. Заразом було віддане розпорядження поставити на вікна залізні решітки. Відтоді ґрати охороняють старий корпус, надаючи йому суворішого вигляду. Ще в часи їх встановлення, до речі, богомольці, яких приваблювали подольські святині, бачачи за ґратами молодих людей, переймалися, що ті так рано втрапили до тюрми. А дехто із прочан навіть клав на вікна гроші.

*Кандидат історичних наук,
доцент
Максим Васильович Яременко*

Пазли року, що минає

Напевно, цей навчальний рік був одним з чи не найцікавіших, і кількість непересічних подій, що у ньому відбулися, заслуговує хоча б спроби всіх їх систематизувати та подивитися на них крізь окуляри минувшості. Не претендую на загальну всеохопленість та, тим паче, спробу якось проранжувати події за важливістю, однак це як з пазлами – є більші, є менші, - та за відсутності навіть найменшого вся картина перестає бути цілісною, а, отже, всі вони рівноважливі.

До питання Євро-2012

Євро...Євро...Єврою... це щось на зразок радянського мультика 'Фільм'. Не бачили? Рекомендую. Всі нібито готуються, щось десь робиться – країна чекає на Євро. Чим ближче Євро – тим більше його критики – мовляв, і гроші дарма тратяться, і незручностей для українців чимало та і просто страх ще раз опозоритись перед світовою спільнотою. Однак це речі, про які можна сперечатися дуже довго.

Питання ж для могилянської спільноти стоїть в іншому. Чи радше навіть не питання. Маємо Євро (яке ну дуууже віддалено корелюється з науково-освітньою сферою) - не маємо тижнів самостійної роботи, маємо щось дуже розмито схоже на третій триместр та не маємо

гуртожитків на літо. Звісно, керівництво Могилянки просто вимушене було підлаштовуватися під накази Міністерства, яке послуговувалося дуже простою логікою – якомога швидше звільнити столицю для 'мільйонів' євро-туристів. Це ясно (ну або не дуже), логіку зрозуміти можна. Тільки от з того користі малувато.

Навчальний рік ми пережили, але враження від нього, м'яко кажучи, суперечливі. Затягнута осінь без перепочинку, коротенький недолітній недотрим, безліч субот в Академії. Пережили то й пережили, про якість навчання в цьому році демагогії розводити не буду. Важливим є ось що: чи можна було якось зробити по-іншому, тобто краще? Впевнений, що так. Так само впевнений, що Міністерству на нас по великому ділу начхати. Отже, щось змінювати потрібно було самим. Але ж навіть якби хотіли, то не могли. Тут все впирається в вічне (з недавнього часу) питання авто-

номності університету, чи то б пак в її відсутність. Навряд чи буде ще одне Євро в Україні, однак подібні проблеми, в більшому чи меншому вираженні, можуть виникнути. І от коли захочеться щось самим змінити, дуже добре б було, якби були засоби це здійснити. Говорити про автономію – добре, але за неї потрібно ще й боротися.

Квіт vs ЦВК

Вся епопея з виставкою 'Українське тіло' та Центром Візуальної Культури взагалі, загасла практично так само несподівано, як і спалахнула. Ні, зараз я не роблю спробу знову підняти питання хто правий, думаю, що всі і так вже розібралися на якому боці хто стоїть. Тим паче – більш-менш успішно

ЦВК відкрилося в кінотеатрі "Жовтень", де і надалі проводитиме свої виставки та інші заходи.

Набагато цікавіше розглянути чому виник такий скандал, відшукати причину, а не привід. Як на мене, то її слід шукати в самій системі могилянської ліберальності. Звісно, багато хто скаже, що в Могилянці до ліберальності ще далеко, однак не згодитись з тим, що у нас існує свобода дій не можна. Будь-яка свобода базується на довірі та відповідальності. Тобто на довірі, а довіра на відповідальності. Як на мене, ЦВК охопило відчуття певної вседозволеності та безконтрольності. Ні, не хочу сказати, що це завжди погано, а зважаючи на специфічну роль діяльності ЦВК, то це навіть добре – з'являється можливість відірватися від консерватизму мислення. Однак в таких моментах ніколи не варто втрачати відчуття реальності та, так би мовити, безкарності. Хоча, з іншого боку, таке рано чи пізно повинно було статись. Якщо спочатку даєш повноцінну свободу, а потім, через певний проміжок часу, усвідомлюєш, що

хочеш її контролювати, то неможливо не наразитися на рішучий опір.

Ліберальність ліберальністю, а події з ЦВК показали суперечливість самої системи. З одного боку – декларація вільності та сприяння саморозвитку (на основі власної відповідальності), з

іншого – бажання цей весь процес якось контролювати (все ж так – навчальний заклад). Завжди вважав, що Могилянка десь рівно по середині. Тільки от середина останнім часом дуже хитається.

Про квіти

Зважаючи на резонанс, який ця подія викликала в пресі, українському суспільстві та й в самій Могилянці, не можна не написати про цю подію. Удар-поштовх квітами, протести і незрозумілі люди під третім корпусом, епатажне розірвання корпоративної угоди. Купа емо-

цій, одним словом.

Те, що це підриває імідж Могилянки ясно й так. Ескалація конфлікту Могилянка – МОНмолодьспорту зовсім не вигідна нашому університету, але, здається, Міністерству останнім часом також. Підтвердження цьому можна побачити в практичному ігноруванні даної події з боку останнього, адже це ж яка хороша можливість була відірватися на нашому університеті. Але не сталося, отже – не вигідно. Тож події з Дашою Степаненко показали декілька позитивних аспектів: по-перше, голова в Могилянки ще досі на плечах, і та голова не порожня. Все-таки конфлікт був вдало зам'ятий і той псевдо мітинг таки зберіг частку 'псевдо'. По-друге, не знаю як на Сході, а на Заході та в Центрі України Могилянка тільки піднялася в очах людей, внутрішнє є внутрішнім, а зовнішній ефект є позитивним. Ну і останнє – Міністерство не відчуває повної влади для гри з Могилянкою, що не може не бути добрим. Залишається тільки берегти холодною голову та не вестись на провокації, а буде як буде, час покаже.

Замість P.S.

Ну от, 2011-2012 навчальний рік практично завершився. Залишається тільки привітати випускників та й готуватися до літніх канікул. І ще, останнє. Колись Ігор Васильович Лосєв розказав жарт про україно-польські відносини, спробую його перефразувати: багато чого в Могилянці може не подобатись, багато що подобається, але маю велику надію, що ніколи не настане той момент, коли Могилянка нам стане байдужою.

Андрій Наконечний

Час плинний...

...Могилянська – вічна, але кожного року вона переживає все нові та нові події, пригоди, знаходить нових друзів та лякає ворогів своєю могутністю та величністю! Цей рік не був виключенням, багато подій сталося приємних і не дуже... З власного досвіду знаємо, що таке рік перед Євро для студентів, а яким цей рік став для адміністрації Академії? Ми запитали у президента, pana **Сергія Миронівича Квіта**.

🕒 **Яким був для Вас цей рік 2011/2012? Чи виправдав він Ваші надії та сподівання від нього?**

Минулий навчальний рік виправдав мої сподівання лише частково. Справа в тому, що плани по розвитку університету потрібно реалізовувати з ліквідацією різноманітних загроз і боротьбою проти таких негативних чинників, яких в ефективній державі просто не повинно бути. Але в цілому, якщо брати до уваги нашу теперішню ситуацію, рік був непоганим. Могилянська піднялася в університетських рейтингах. А це питання зростання якості. Ми знову набрали найсильніших студентів (це також об'єктивно вимірюється). Могилянці постійно реалізують різні важливі проекти. Це не погано.

🕒 **Що Вас найбільше порадувало, чому?**

За минулий рік ми маємо дві справді «проривні» події, які можуть кардинально вплинути на розвиток Києво-Могилянської Академії. Перша – успішна участь у судах. Деякі з них тягнулися понад три роки. Зокрема ми виграли справу по гуртожитку у Ворзелі, який у нас просто хотіли забрати. Також ми відсудили у лікарні наші історичні будинки. Продовжуємо судитися з Міністерством освіти і науки за державне замовлення. Треба розуміти, що запорукою успіху у таких речах є професіоналізм цілого колективу, в першу чергу нашого юридичного відділу, та допомога випускників.

Друга подія - це новий закон «про вищу освіту». Ми зупинили законопроект Дмитра Табачника і створи-

ли принципово інший текст цього закону. Звичайно, у цьому процесі брала участь дуже велика кількість людей, організацій та установ з усієї України. Але без інституційної позиції НаУКМА, без протестних акцій, організованих нашими студентами і без професіоналізму наших експертів цього б ніколи не сталося.

Третя подія – наша участь у проєкті Bionic Hill, перший етап якого – відкриття Центру по підвищенню кваліфікації ІТ фахівців у Братських келіях, включно з реставрацією цього будинку. Проте всі три згадані мною події ще потребують свого розвитку, закріплення і завершення. Треба як мінімум ще виселити з історичних будинків лікарню, прийняти новий Закон «Про вищу освіту» на Верховній раді, потрібно, щоб не трапилося ніяких несподіванок у наших стосунках з міською владою.

🕒 **Могилянська отримала нових друзів, партнерів? А ворогів?**

Я не прихильник діалектики, оскільки вона спрощує і часто примітивізує наше світорозуміння. Але якщо в нас є щирі друзі, то не може не бути якихось похмурих ворогів. Це нормально. Це не причина для розпачу. Якщо вони є, то нехай нас бояться.

🕒 **Як змінилася Могилянська спільнота?**

У мене є деяка стурбованість рівнем наших студентів за останні роки. З одного боку, порівнюючи їх із студентами інших університетів, ми бачимо, що вони

справді найсильніші. З іншого, беручи до уваги загальну кількість відрахувань та інші надзусилля, які ми робимо у напрямку розвитку якості Могилянки, є над чим замислитися. Наші колеги з Київської Політехніки, з якими ми тісно співпрацюємо по Закону «Про вищу освіту» скаржаться на подібні процеси. Тобто в державі насамперед відбувається загальне падіння якості шкільної освіти, яка впливає на університетську. Але також тривають якісь інші негативні процеси, які потрібно вивчати соціологічно. У кадровому відношенні Могилянка зміцнюється.

🕒 **Навколо Ворзеля в цьому році, як завжди точилося багато суперечок та проблем, ці питання нарешті вирішені, Ворзель вже тільки Могилянський, чи планує НаУКМА збільшувати свою територію у санаторії «Зірка»?**

Так, наш гуртожиток є тільки нашим. Питання передачі НаУКМА цілої санаторії «Зірка» перебуває у компетенції Уряду. Всі документи вже підготовлені. Якщо пощастить – питання буде винесено на засідання Кабміну і проголосоване. Тут дійсно справа не лише в лобіюванні, яким ми постійно займаємося, але також в елементарному «везінні». Адже ми не можемо залежати від когось. Нам допомагають лише люди, які мають добру волю і розуміння важливості розвитку Києво-Могилянської Академії для всієї України.

🕒 **Доля медико-екологічного факультету? Чи має майбутнє і наскільки близьке?**

Так, це питання постійно у роботі. Маємо хороших партнерів. На сьогоднішній день, це в першу чергу проблема приміщень – де саме ми його примістимо. Тобто його вирішення залежить від просування інших проєктів.

🕒 **Російська мова в Могилянці – вже не рідкість... до чого це призведе? Чи планується вживання якихось заходів, чи все це зостанеться на совісті спудеїв?**

Це одна з найбільш болючих проблем. Я сподіваюся на активність і співпрацю наших студентських організацій, у першу чергу щодо соціалізації першокурсників. До речі, минулого року вони зробили багато. Але я вже

внутрішньо готовий до застосування адміністративних заходів, навіть якщо вони будуть на межі «фолу». Про такий чинник, як совість спудеїв також не варто забувати. Адже вона в принципі повинна бути...

🕒 **Які події року, що доходить кінця, вплинули на Вас найбільше? Які б ви пережили повторно?**

Я нічого б не хотів переживати повторно. Насправді позитивні емоції здебільшого були пов'язані з такими перемогами, які за нормальних умов були б звичайними робочими моментами. Тому просто треба працювати.

🕒 **Що очікує Могилянка від Євро 2012?**

Тут немає ніяких очікувань, а лише суцільні роздратування. Три роки тому була надія здійснити повну реконструкцію гуртожитку на Троєщині за рахунок державного проєкту, до якого ми потрапили з великими зусиллями. Але він зовсім не фінансувався. У мене таке враження, що до Євро 2012 в Україні таке ж ставлення, як колись говорили про ЗНО – реформа вищої освіти! Чемпіонат Європи з футболу не може приховати той факт, що у державі нічого серйозного і системного не відбувається. Так і ЗНО – лише тінь того, що могло б дати Україні поширення нашого тестування.

🕒 **Які плани на наступний 2012/2013 має Академія?**

Здійснити те, що заплановане. А це насправді дуже багато.

🕒 **У жовтні Могилянці виповниться 20 років, чи готові ми до цієї дати? Чи всі плани «Могилянської 20-річки» виконані?**

Не лякайте мене двадцятирічками. Працюємо...

Хто такі масони? Середньовічні архітектори, сподвижники Хірама (будівничий храму Соломона) чи просто ті, хто так добре грає політикою і нами. Що стоїть за цим? І здавалося б, до чого тут «Києво-Могилянська академія». І чи міг той «кого світ так і не спіймав» вести подвійне життя і знати те, що не дано знати пересічній людині?! І чому на купюрі номіналом 500 гривень зображено цей навчальний заклад? Так, можна було б припустити, що це таке собі нагадування про діяльність вельмишановного Григорія Савича, бо саме його обличчя зображено на титулі, але що там робить «всевидяче око», усім відомий масонський знак? Скажете занадто багато запитань? Що ховається за усім цим вигадка чи таємниця?

Походження масонства залишається загадкою і до сьогодні. Незважаючи на велику кількість теорій і припущень, ніхто не може надати точних і беззаперечних фактів. Найбільш розповсюдженою є концепція про так званих середньовічних архітекторів, котрі селилися неподалік від місця роботи, а свої інструменти зберігали у спеціальних приміщеннях – ложах. Саме тоді, як зазначають історики, виник праобраз перших масонських лож. Залишилися деякі писемні джерела, де фігурує термін «фрімейсон» («вільний каменярь»). Цим документом є грамота складена 1376 року в Лондоні. Але виникає питання, яким чином з організацій

практичного характеру виникли моралізаторські, що незабаром займатимуться просвітницькою діяльністю. Джерела стверджують, що з часом до лож «вільних каменярів» почали долучатися інтелектуали. Але зрозумілим стає те, що ці інтелектуали мали на меті щось зовсім таки інше, але що... І на сьогодні існує багато відомостей з життя масонів, що просто суперечать один одному.

Часто масонам закидають так звану «атеїстичність». Але це не дуже точне визначення. Адже у масонській «Книзі Статутів» одним з обов'язкових пунктів була релігійність. А те, що масони боролися з католицькою

церквою з метою створити нову парадигму, яка б не була схожою на стару схоластичну, і яка б заохочувала вільнодумство, не виключає аж ніяк віри в Бога. Але чи було все це їхньою головною метою? Цікавим фактом є те, що навіть сьогодні більшість політичних діячів є масонами. Відомо, що у масонських організаціях не віталася загравання з політикою. Занадто багато протиріч, чи не так?! Дивним є і те, що масонська організація ніколи не вважалася таємною, але її членам заборонялося опубліковувати імена учасників. З певних, так би мовити, етичних міркувань. І дійсно, чому б це культурним діячам, котрі займалися просвітницькою і політичною ді-

яльністю було приховувати свої імена? А як щодо того, що оці «культурні діячі» й «вільні каменярі» займалися алхімією, шукаючи еліксир вічної молодості, знали таємну магічну мову, що допомагала їм спілкуватися з різними істотами.

Щодо масонства в Україні, то з'являється воно ще за часів Богдана Хмельницького. Але найбільш цікавим в історії є оповите таємницею XVIII століття, і діяльність «батька масонів» - Григорія Сковороди (як його ще називають). Та чи можна приписувати цій людині масонство? Деякі історичні матеріали свідчать, що сам Сковорода не був масоном, тільки його учні. Та знову виникає запитання. Якщо сам філософ не був причетним до масонства, як щодо його «Ікони Алквідської», де йде мова про Єхидну (так масони називали фундаментальну субстанцію, що відділялася від філософського каменю на

другій стадії його визрівання). Також відомим є те, що деякі архівні матеріали свідчать про те, що Сковорода знав про всі масонські таїнства. Занадто глибокі знання для людини, яка не була масоном, чи не так? Напрочуд цікавим є те, що 2007 року Нацбанк України вводить в обіг

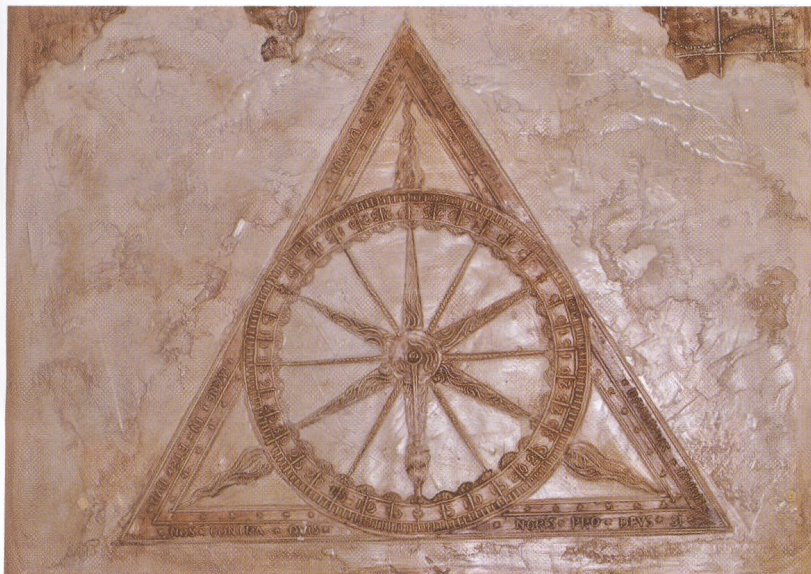

купюру номіналом 500 гривень, на якій зображено обличчя Сковороди, а на звороті будівля академії й масонський знак – «Всевидяче око». Тут постає питання про зв'язок філософа і Києво-Могилянської академії як осередку масонів. Звичайно можна говорити про академію як про штаб квартиру. Наразі ж не має ґрунтовних матеріа-

лів, що могли якось підтвердити або спростувати цю інформацію. Але от що зацікавило нашу журналістську команду. На перший погляд, це може здаватися дурницею. Мова йде про усім нам добре відомий заклад Т*, де щодня обідаємо і спілкуємося зі своїми колегами. На одній з його стін розміщується така собі картина, а точніше малюнок на металевій дошці, де зображено масонський знак «всевидяче око». Першим, що зробили ми, почали розпитувати всіх тих, хто там працює про дивне зображення на стіні. Та ніхто з персоналу, і навіть адміністрація, не змогли дати належної інформації. Першим, що спало мені тоді на думку: «Збіг». Але як ті, хто там працюють і керують цим закладом не можуть знати про те, звідкіля з'явилася там ця картина, що таки помітно вирізняється з поміж інших своїм змістом. Що хотів сказати цим той, хто розмістив цей знак? Масони серед нас? Чи нам не потрібно цього знати? А може просто хтось непомітно керує нами, залишаючи за собою лише сліди?...

Марія Будзей

ВІДМОВИТИСЬ ВІД

В кожному домі є власний скелет у шафі, з часом таких «скелетиків» стає все більше. Не варто робити кладовище з власного дому, потихеньку вивозьте небажане. Що власне спробуємо зробити і ми – дістанемо одного такого монстра з могильнянської шафи.

Кожен з нас – гравець, і гра що нас об'єднує називається «Могильнянина». Вона є достатньо складною, для декого навіть занадто, так склавши руки, ще недавно повний заполу боєць, покидає наші лави, інші поринають з головою і по декілька разів зберігаються, програють та знову проходять ті чи інші рівні, а в когось виходить оминуті всі перешкоди на одному подиху, таким розумникам мої оплески, браво.

Кожен грає сам за себе – це не колективна гра, а даремно!

Три семестри, що включають в себе три сесії, високі вимоги, швидкий тем навчання, великий обсяг матеріалу – можемо казати що завгодно, можемо обвинувачувати у всьому програму, обвинувачувати в тому, що з'їхати з глузду – не просто плітки, вигадані жарти, а реальність. Від розмов на цю тему у першокурсників холодне кров, від спогадів про таких товаришів у старшокурсників тьмяніють очі. Та уста не замовкають: шепіт про таких людей, що не витримали, хвилями ходить по стінах Могильняки то затихає, то знов народжується.

Хто винен у тому, що в нашій невеликій родині, в нашій альма-матер чимало таких випадків? Що думають про все це наші студенти? В чому вони вбачають проблему? Своїми спогадами

та думка поділились деякі старшокурсники, бо кому як не їм знати який на смак цей жах.

«Прийшла до нас в такому вигляді, з таким поглядом, аж моторошно зробилось. Вдягла майку, мою майку, що була змочена для подальшого прання, сказала, що їй це личить, що так зручно. А вночі, немов вибухи гранат, звучав її сміх, такий самотній, такий раптовий. А вона ж вже була на четвертому курсі.»

Вже страшно? Таке було, в гуртожитку важко залишатися таємницею.

Інша історія:

«Він запізнився хвилин на 30, прийшов як ні в чому не бувало, сів за парту, спалахнув як сірник від ревновців, бо кохав дівчину,

що сиділа за столом позаду, з його вуст полетіли погрози - за це був вигнаний викладачем з аудиторії. Вийшов, погуляв десь хвилин 20 та й повернувся. Чому? Так він коли прийшов на пару, то роззурвся, та й так пішов босий без речей з аудиторій. Та на ТАКЕ повернення ніхто не очікував: ввірвався до кабінету, стрибнув та й на животі проїхався до парти, де стояло його взуття, взяв

реальності

та й вибіг. Це було так кльово, як він так? Наче в фільмах зробив то все. Все б було весело, якби не так сумно, адже згодом він зник і ніхто не знав, що з ним сталось, та згодом під час практики, з групою побачили його біля того будинку, ну ти розумієш якого...чи то просто збіг, може здалось?»

Перевіреної інформації про подальший стан, цих людей немає, та сподіваємось, що в них вже все добре. Причиною такого явища студенти вважають навантаження. Ви теж так думаете? А ось Р. Бендлер, Дж. Гріндер та М. Кінесса кажуть, що причиною таких змін в поведінці та психіці є особисті відно-

сини. Саме самотність дає побічний ефект, та такий, що людина сама створює зручну їй, нову реальність, в якій би не було так тихо, так холодно для її душі.

Давайте не будемо байдужими один до одного і через наші навантаження не будемо забувати жити. Жити не самим, а разом з іншими. Брак уваги, любові та відсутність сексуального життя є небезпечним, я думаю ви вже збагнули на скільки. Тож не бійтесь любити один одного ;)

Льоля

Як зробити неможливе - рецепт

Dr. Iron Fist

Шестиразовий чемпіон з кікбоксингу, чемпіон світу з боксу у важкій ваговій категорії за версіями WBO, WBC, The Ring... Людина, котра виборола успіх у прямому розумінні цього слова, здійснила неможливе. Особа, котра вірить у світле майбутнє України та її народу... Бо як інакше пояснити дії та вчинки Віталія Кличка?

Уявіть на хвилинку: Ви – зірка світового масштабу, про Вас знають усі, Ви один з тих небагатьох героїв, що прославили Батьківщину і досягли того, у що самому було б важко повірити. Ви маєте все, що потрібно для життя: прекрасна дружина, чарівні діти – донька і двоє синів, а ще – слава, гроші, зв'язки, Вас бояться найсильніші люди планети... Що ще треба? Живи – насолоджуйся! Більшість, а точніше 99% людей, так би й вчинили, але не Він!

Маючи всі ці блага, ми знову бачимо Віталія на ринзі, але тепер на політичному. Людина, котра має все, і може триматися від проблем якнайдалі, свідомо обирає між безтурботним і комфортним німецьким і складним, таємничим політичним українським життям – Батьківщину...!

Чому успішному боксеру, людині з світовою спортивною кар'єрою хочеться вступати в гру з політикою?

«Я ніколи не мріяв про політичну кар'єру! Але як говорить народне прислів'я: Чи ти займешся політикою, чи політика займеться тобою.

Так сталося, я дуже люблю відкривати очі іноземним друзям на Україну. Ось і того разу ми гуляли з дру-

гом-німцем Києвом, йому так сподобалося, що він вирішив розпочати тут бізнес – побудувати багатопарковий паркінг для авто, такий потрібний для столиці. Ця пропозиція була досить актуальною і перспективною. Я

пообіцяв представити свого друга людині, відповідальній за цей напрямок у місті, щоб спробувати здійснити проект.

Пройшло десь півроку, приходить друг, розповідає, що нічого не виходить – проблеми з документами... Я пішов до відповідальної особи в міській раді, дізнатися, що сталося. Відповідь мене шокувала!

- Та я прекрасно розумію, що для міста це чудова перспектива – розвиток інфраструктури, робочі місця, іноземні інвестиції... Але ж де задоволення моїх інтересів? Так я зрозумів, що можна продовжувати рік, два, п'ять – скільки завгодно! Але якщо інтереси певної особи не будуть враховані, нічого не зміниться! Можна ходити колом скільки завгодно! Чиновники не думають про місто, країну, народ...

Найболючіше в цій ситуації – усвідомлювати, що з того випадку минуло 10 років, а нічого не змінилося. Корупція, безвідповідальність, пріоритет власних інтересів над суспільними – так ми живемо сьогодні. Можна стукати в двері, що зазвичай не відчиняються, можна влаштовувати мітинги, можна ділитися своїм невдоволенням на кухні. А можна прийти в політику і використати її як інструмент змін у країні».

Зібравши команду однодумців, котрі прагнуть змін, мають таке ж бачення рішення цієї проблеми, Віталій створив партію «УДАР» - Український Демократичний

Альянс за Реформи. Кличко й однодумці вірять у майбутнє, мають величезну підтримку й повагу іноземних діячів, політиків і впливових людей... Але чи повірять у них молодь України? Чим вони будуть кращі? Чи будуть виконаними обіцянки? Всі ці питання – на часі, адже в стінах Академії виступали чимало промовців, котрі прогнозували нам світле майбутнє і життя без турбот... і де вони зараз?

Але про те, що Віталій Кличко вміє відповідати за свої слова й вчинки, красномовно говорить така історія.

«1986 рік. Мені було 15 років. Після школи ми з друзями йшли дивитися відео. То був час, коли почали з'являтися перші записи професійних боксерських боїв. Пам'ятаю, як побачив одного хлопця – він поборов усіх своїх суперників і став чемпіоном серед професіоналів. Мене вразило те, як він підняв над собою пояс чемпіона світу! Ми сиділи на кухні. Вражений, я повернувся до хлопців:

- Хлопці, знаєте, що... Я виросту, поб'ю цього хлопця, заберу в нього пояс і стану чемпіоном світу!

Була пауза... Вони подивилися на цю «машину м'язів» – а це був Тайсон, потім на мене – худого хлопчика... І почали сміятися. Як вони жартували з мене! Але ж вони не знали, що пам'ять у мене дуже добра...

Минуло 16 років. Я запросив усіх цих хлопців у кафе. Приніс з собою сумку, з якої витяг той самий пояс, і поклав його на стіл:

- А... Пам'ятаєте, як хтось там з мене жартував!»

Можливо, історія повториться, тільки зміниться ринг? І цей впевнений хлопчик знову досягне своєї мети і покаже молодим студентам яскравий приклад? Доведе, що час самому обирати власне майбутнє, натхненню й наполегливо працювати над ним, творити його і досягати успіху?

Віталій – така ж людина, як і ми, просто щиро вірить і втілює свої мрії у реальність:

«У дитинстві я мріяв стати космонавтом! Це поки єдина мрія, яку ще маю втілити... Загалом же все, про що мріяв, втілю в життя. І зараз продовжую мріяти кожен день! Мрію, що нашій команді вдасться досягнути тої мети, яку ми поставили перед собою – побудувати сучасну Європейську країну».

Ми тримаємо кулаки за Віталія у кожному з його боїв, прокидаємося о третій, п'ятій ранку, аби підтримати нашого героя. Радіємо і пишаємося кожною перемогою. Але напевне більшість з нас навіть не уявляє, що від-

чуває людина під час бою. Де вона бере сили, що її надихає, що допомагає встояти? Для нас Віталій відкрив свій секрет:

«У мене є талісман, який я кладу в рукавичку кожен бій – це підкова! Мені допомагає»

Можливо, це ключ всіх перемог? Так, але думаємо, що без підтримки родини й друзів тут не обійшлося. Такий мужній і непохитний у бою, Віталій став чуйним і турботливим старшим братом при згадці про молодшого Володимира:

«Я знаю, що без брата моє життя було б не таким цікавим, як воно є! Я завжди кажу, що найкращий подарунок для мене від тата з мамою – це мій брат».

Але попри всю серйозність спортивних досягнень і амбітність майбутніх політичних планів Віталій досі відчуває себе дитиною. Можливо, це й на краще, адже дитячі мрії здійснюються!

До студентів Могилянки Віталій ставиться з повагою, відзначає їхній дух свободи й прагнення до справедливості. І має одну пораду, доволі просту, але дієву:

«Дуже важливо мріяти. Але тільки мріяти – недостатньо. Дуже важливо робити все, щоб мрія стала реальністю! І не існує мрії, яку неможливо було б втілити в життя!»

Отже, порада від Віталія Кличка усім могилянцям – прийшов час змінювати себе і світ навколо. Якщо це змогла зробити одна людина, зможуть й інші. А якщо не почнемо ми, то хто?

Пану Віталію ми дякуємо за спілкування, віримо, що на нього чекають перемоги й у наступних боях – спортивних, політичних, життєвих! Віри, сили й наснаги Вам, Віталію, від студентів Могилянки!

МММ фінансує Містера

або

Обережно, фінансова піраміда!

+ \$20 за реєстрацію

Вже пройшло багато часу, змінився світ, змінилися люди, уже всі майже й забули. Але він з'являється знову! «Мавроді в Україні», «Ми відновили свою честь», «депозит від 40% на місяць» та ще багато-багато гучних лозунгів, які помічає все частіше наше око... Величезні прибутки, свобода, фінансова незалежність та великий ризик... Це справа «не для слабо-нервних»! Але щасливчики знаходяться, а тим паче серед студентів...

Величезне обурення студентів викликав факт фінансування Містера КМА системою МММ та чи «такий страшний вовк, як про нього говорять»?... Дехто обурювався, дехто цитував «Могилянка вже не та», а були й такі, що вже й підрахували виручку організаторів. Та розібравшись в проблемі, можемо сміливо говорити, що заробити не вдалося. За словами одного з організаторів конкурс ледве окупив себе, всі кошти пішли на організацію дійства. Але погодьтесь, свято видалося на славу!

Коли поглянемо з іншого боку, МММ також нічого не отримала, ні яких депозитів з продажу білетів, ні чогось подібного... Про це нам розповів **один з учасників МММ, Олександр**.

Олександр - Містер КМА - це свого роду благодійна діяльність МММ. Звичайно, охочим було запропоновано ознайомлення з системою, за бажанням реєстрація, розіграш грошових сертифікатів. Найсильніший, найрозумніший та найталановитіший Містер - Олександр - отримав фотоапарат за перемогу. Нам важливо підтримувати молоді таланти! Наразі МММ бере активну участь у соціальних та благодійних проектах: ми будуємо дитячі майданчики, даруємо подарунки дитбудинкам, допомагаємо в організації різних заходів...

ВА - Але пересічний студент звик чути, що МММ - це погано, це піраміда, вона обвалиться, ти втратиш всі кошти, нерви... Так чому ж люди зновкладають кошти, чому все починається знову?

Олександр - А Ви знаєте чому так сталося? Ні? Це бачення ситуації та системи нав'язане суспільством та урядом... А реально про те, що було знають одиниці,

я Вам раджу подивитися фільм «Піраміда», він знятий за книгою написаною Мавроді... І Ви все зрозумієте. Пошукайте літературу, дізнається.

ВА - Всі математики запевняють, що у кожній «піраміді» є свій пік після якого починається розпад і уникнути цього просто неможливо? Як працює МММ?

Олександр - Є основоположний економічний закон, що описується рівнянням Ньюкомба-Фішера

$MV=QR$,

в якому

M - грошова маса

V - середня швидкість оборту грошової маси

Q - кількість товарів та послуг

P - середня ціна товарів та послуг

Принцип полягає в тому, що кількість товару помножена на середню ціну дорівнює виробництву грошової маси (у країні, світі) помноженому на середню швидкість оборту.

ВА - Які масштаби системи зараз, які плануються в майбутньому?

Олександр - Наразі, ми маємо представництво майже в усіх куточках світу! СНГ - це зрозуміло, є представники у Європі, Америці... Маємо на меті збільшення масштабів!

ВА - Як МММ планує повернути довіру вкладників? Яка мета створення системи знову?

Олександр - Люди вже довіряють нам, нас уже 10 000 000 і число постійно зростає!

Для чого це? Наприклад, застосуємо цю систему на студентах, які мають малу кількість грошової маси (М) (погодьтесь, студенту завжди мало, а стипендія взагалі мізерна...). Ціни, особливо на продукти харчуван-

ня, медикаменти, знижувати ніхто не має намірів, так ми можемо отримати невелику кількість (Q) цих благ. Хоча при цьому більша частина нашої грошової маси лежить на рахунках практично з нульовою швидкістю обертання (V).

До того ж справедливо підкреслити той факт, що при збільшенні грошової маси у країні призводить до збільшення цін і Інфляція!

Що робить система? Вона стимулює нас взяти кошти з банку та шляхом перерахування їх іншим учасникам – надати цій більшій частині наших невеликих коштів (M) високу швидкість обертання, до того ж ми цю швидкість і постійно збільшуємо!

Тепер нашому студенту, що має невеличку суму коштів (M), але величезну швидкість обертання (V)...відчуваєте, як збільшується ліва частина рівняння... за колишньою ціною (P)... відкривається велика кількість благ (Q)! «Мы Можем Многое»! Якщо ми маємо можливість жити краще, чому б і ні! Інша справа, що такий вид заробітку та отримання капіталу для ризикових людей, для тих хто звик довіряти інтуїції! Повторюю – це фінансова піраміда! Але вона працює... і скільки б я не намагався вирахувати прокол (закінчив мех-мат.) не виходить!

ВА – Говорять, Мавроді дарує гроші, чи є в цьому якийсь підступний план?

Олександр – Ні, все абсолютна правда! Без «подвоху»! Ми дійсно зараз кожному новому учаснику без жодних умов кладемо на рахунок 20 доларів! І все! Це просто дарунок, вони Вас ні до чого не зобов'язують! Вам лише потрібно зареєструватися на сайті www.club.vcity.ua, відкрити рахунок, і Ви отримуєте наш подарунок!

Ці гроші - бонус для того щоб Ви ознайомилися з тим, що взагалі відбувається... За Вашим власним бажанням можете поповнювати рахунок або ні... Але як через місяць Ви побачите, що кошти навіть подарункові зросли... Я впевнений Вам схочеться ще випробувати нашу систему! А якщо ні, то просто забираєте Ваші 20 доларів і на все добре).

Але фінансова незалежність – це те чого ми прагнемо все своє життя! А MMM допомагає Вам у швидкому здійсненні цієї мрії!

За детальною інформацією звертайтесь

Олександр Тупікін
сотник системи MMM 2011

+380507386690

dr.2pikin@gmail.com

skype: dr.2pikin

www.club.vcity.ua

Гра в бізнес «Одягни студента»

Манія наслідування – річ не нова і дуже нам звична. Ми все життя когось наслідуємо: у дитсадочку – подружку Машу, в якій виходить співати краще, ніж у нас, у школі – мажорів свого психо-класу, в універі – братів і сестер, котрі досягли успіху і радісно умотали за кордон. Спочатку план простий, як студентська стипендія: наблизитися до кумира. Далі все ускладнюється, як прихід сесії через два дні: зрівнятися в майстерності! А потім фінальна стадія, найскладніша, типу розкладу занять для фрешів: стати краще, вище, сильніше, перемогти, довести... Наполеон осторонь нервово палить люльку.

Що вже казати про університети, де жага змагань і наслідувань з подальшим змаганням – у крові. А кров – це студенти. Могилянка, як найстаріший ВНЗ України, аж кипить від бурхливих ідей своїх вихованців. Їм палець в рота не клади, і ложку теж – справжні акули бізнесу. Вони і на радіо, і в журналістиці, і в моді... до речі, про моду. Вам не має чого вдягти? Зранку довго думаєте: зелена кофтина з гудзиками чи фіолетова з кишенями? Хочете недорогий і модний одяг? Йдіть до магазину! А в Могилянці все досить скромно: близько п'яти організацій, які об'єднує одне прагнення – вдягти студента. І не просто, а з гордістю! Останню забезпечує розкішна емблема Могилянки на футболках і худі???, що розходяться студентським морем.

«Як усе починалося?» – спитаєте ви. Чи не спитаєте, бо це ж не казочка на ніч, але все одно потрібно знати. Вікно в Європу України постійно закривають фіранками... останнім часом стало модно закладати його цеглою. Але це не заважає нам тягнутися до прекрасного... Могилянка ж не виняток. Європейські університети, зокрема, Кембридж і Оксфорд, стали прикладом для ідейного наслідування наших організацій. Американські ВНЗ давно вже мають одяг (ті ж самі футболки, кенгурушки) із власною емблемою, з огляду на те, що ці речі носять не тільки студенти. А чим ми гірші?

Пан Квіт узгодив з кожною організацією «право» на використання герба Академії, і щасливі бізнесовці «кинулися в бій». Кинулися, потрібно сказати, кожний по-своєму. У когось на першому місці – дизайн (різноколірні футболки, розширення тематики малюнка), хтось наліг на ціну – наприклад, кофтинка за 280 грн. (їм видніше, звичайно...). Тут уже виграють конкуренти із «найдемократичнішими цінами» – 80 грн. біла футболка, 99 грн. – кольорова...Та й це не дуже приваблює студентів: «...ну й ціни (напевно вони настільки демократичні, як і демократія в Білорусі)» – обурюється один із могилянців. Не погодитися з ним важко. Тим паче, що керівники-першачки планують підвищити ціну за свою геніальну продукцію: талант потребує грошей. Тільки чи зрозуміють це самі студенти? Тим не менше – організації намагаються щосили догодити

потенційним покупцям. «Розмір є М і S, вам не підходить? Шкода. Приходьте ще. – Та що ви, найкраща тканина! Носіть років сто! – А кольори, подивіться! Ви в ній шедевальні!». Не без хитрощів, але від чистого серця. Одна організація у пориві почуттів зізналася, що найголовніше для неї – допомогти студенту виділитися із загальної сірої маси й стати оригінальним. Саме в цьому одяг з емблемою йому й допоможе. Потрібно сказати, що конкуренція в наших бізнесовців має якийсь підпільний, однобічний характер. Наприклад, усі організації в один голос запевняють, що саме вони були найпершими, і що їхня ідея стала основою для подальших наслідувань. Окрім того, в більшості випадків, вони й не чули, що хтось має з ними паралельний бізнес. А це все ж таки популярна справа. І з кожним роком на арені Могилянки будуть з'являтися нові підприємці із купою «найоригінальніших пропозицій». А потім виявиться, що таке вже колись було...і справа не в плагіаті, а лише в тому, що конкурентів «немає».

Щодо майбутніх планів – поки що вони всі в ескізах. Хтось планує поліпшити дизайн, хтось – вийти на більш ширшу арену (за прикладом Оксфорду – одяг не тільки для студентів). А хтось просто мріє про вплив клієнтів. І, незважаючи на деякі недоліки, відсоток задоволених покупкою могилянців досить-таки немалий і тримається стабільно. Побажаємо нашим бізнесовцям успіху! Адже вони грають у таку складну гру: «Одягни студента».

(Усі назви організацій навмисно не розголошуються з метою запобігання конфлікту!!!).

Даша Кремзель

Києво-Могилянська бізнес-школа (kmbs) – це місце де дійсно вчать не просто створювати та керувати своєю справою, а допомагають розвивати навички справжнього лідера, вмілого керівника, який може управляти цілим колективом професіоналів, вчать якісно змінювати себе та світ навколо.

Створена школа була у 1999 році і за весь час свого функціонування змогла досягти гідних висот, стати відомою у міжнародній спільноті бізнесу. kmbs звісно ж не відділена від установи, на базі якій була створена – тобто від «Києво-Могилянської академії», що пояснює продовження у бізнес-школі Могилянських традицій. Києво-Могилянська бізнес-школа – середовище для розвитку особистості, лідерства, це українська бізнес-школа з сучасними міжнародними підходами. За 13 років свого існування kmbs неодноразово доводила свій гідний рівень та конкурентоспроможність як в Україні так і за кордоном. За ці роки Києво-Могилянська бізнес-школа створила величезний список своїх досягнень та перемог, головними з яких є партнерство з провідними бізнес-школами світу – Limak Austrian Business School, Rotterdam School of Management, Erasmus University, безумовну 5-річну акредитацію CEEMAN [Central and East European Management Development Association], грант від Swiss National Fund for Research [Швейцарія] на розробку інноваційної навчальної програми в галузі HRM та міжнародного менеджменту, членство в EFMD [European Foundation for Management Development] – міжнародної організації розвитку менеджменту. Найголовніше, що kmbs неодноразово визнавалася найкращою бізнес-школою України.

Диференційована сітка пропонованих Києво-Могилянською бізнес-школою напрямків навчання дозволяє вільно обирати потрібну сферу розвитку. Напрямки діяльності поділяються за призначеннями, ключовими з них є Presidents' MBA (PMBA) - для візіонерів-власників, Executive MBA (EMBA) - для перших осіб та людей, які приймають стратегічні рішення, Master in Business Leadership (MBL) - для керівників функціональних напрямків, майбутніх топ-менеджерів, Master in Banking and Finance (MBF) - для фінансистів-практиків і т.ін. Також існують інтенсивні короткострокові та інтегровані середньострокові програми управлінського розвитку і корпоративні програми (спроєктовані під потреби компанії).

Києво-Могилянська бізнес-школа проводить численні майстер класи як в містах України, так і за кордоном для підтримання свого авторитету та поширення інформації про школу, розширення кіл потенційних партнерів та учнів.

Одним із чинників успіху kmbs є її молода, авторитетна та прогресивна команда викладачів, як українських так і закордонних. Попри все йти до своєї мети та розвиватися – найголовніше кредо, яке із дня у день веде Києво-Могилянську бізнес-школу до безумовного лідерства та визнання.

Розташована школа за адресою:

вул. Волоська 8/5

**[Поділ, район Конtrakтової площі],
4 корпус Києво-Могилянської академії,
4 поверх .**

**Більше цікавої та корисної інформації можна
дізнатися на сайті kmbs**

<http://www.kmbs.ua/uk>

Рухайтесь далі!

секрети від Анастасії Клюковської

Всі студенти, звичайно ж, задаються питанням, що чекає на них після випуску з Академії, чи зможуть вони влаштуватися на роботу за спеціальністю, чи допоможе їм якимсь чином саме диплом Києво-Могилянської Академії.... Про все це та багато чого іншого нам розповіла випускниця Академії Анастасія Клюковська – успішна в наш час людина, яка розказала нам більше цікавого, ніж ми могли б дізнатися від будь-кого іншого.

Розкажіть нам, чому, коли ви обирали свій життєвий шлях, ви обрали саме Могиляку і саме екологію?

Скоріше, це Могиляка обрала мене. Я вступала в 4 виші в Києві, в Могиляку - на соціологію та екологію, але пройшла лише на екологію. У інших вишах я теж пройшла, але мені сказали: «Якщо ти хочеш вчитись на бюджеті, то, будь ласка, йди туди в касу і плати». І лише в Могилянці мені сказали: «Будь ласка, ми на вас чекаємо».

Остання моя робота була в сільському господарстві і мені знадобились знання з екології. Коли агроном мені розповідав про зміну культур, про те, яка лужність ґрунту і тому подібне – я це розуміла. Інша справа, коли ти не хочеш вчитися взагалі, то тоді будь-яка спеціальність не припадає до душі. І так сталося, що я вступила на вільного слухача, а одразу після першого триместру вже була другою чи першою в рейтингу в групі.

Чи думали ви про те, щоб змінити факультет або перевестись, дивлячись на те, що це не була професія вашої мрії?

Я думала про це. Але постійно складалися різні обставини. І в певний момент я зрозуміла, що «ну не надо дёргаться», все нормально. Все так, як має бути. У мене не поставало питання, чи вчитися на магістратурі, чи далі йти на аспірантуру, бо я вважаю, що бакалавр – вища закінчена освіта. Я працювала в Міністерстві освіти, керувала прес-службою Міністерства освіти разом з Іваном Олександровичем Вакарчуком, і власне тоді я дізналась багато про різні освітні процеси. Намагалася пояснити могилянцям, як людина, яка тут вчилася, що тестування – це не утиски прав Могилянки... Це дуже добре, що в Могилянці нема корупції

Вам взагалі складно було вчитися?

В Могилянці?! Нескладно. Я під час навчання паралельно працювала, ще була волонтером в молодіжній організації ISIC. Дуже класна організація. 3 роки в ній була і багато чого навчилася. Є, звичайно, складні речі, або ти просто «лажаєш», відкрито не робиш те, що треба робити, і отримуєш по заслугам. Один залік з органічної хімії я не здала і переслуховувала цей предмет. Для мене це тоді був удар! Як це я не здала залік?! Мене мучила совість. Охоплює відчуття вини, але в результаті це стає хорошим уроком. Такі речі треба переживати в житті. Адже дуже багато буде ударів в житті, до яких треба бути готовим.

Ви киянка? Не жили в гуртожитку?

Я – киянка, і мені соромно про це зізнатися. Коли мене запитують, хто я – я відповідаю: «Я – українка». Я не ідентифікую себе з містом. Я дуже люблю Львів. Люблю регіони, село. Власне на роботі в агрохолдингу я найбільшого кайфу отримувала, коли їхала в Чернівці, Тернопіль, в села Тернопільської та Львівської області. Міста класні, там багато можливостей, але зараз найбільші перспективи в регіонах. Я зараз живу в Києві, але працюю на Львів і на Донецьк, на розвиток маленьких містечок, сіл, регіонів, смт. Я вирішила не займатися тим класичним PRом, яким завжди всі займаються, де основне завдання – знати всіх журналістів і вміти писати статті. Бо PR – це не тільки вміння спілкуватися з медіа, в PR входить ще багато напрямків. Один з них – це комунікація з суспільством, з громадами, які населяють території, проведення громадських слухань, допомога громаді в розвитку села. Зараз, коли я пояснюю бабці, чим я займаюсь, я кажу: «Моя робота – знати людей, які знають людей. Тобто поєднувати людей».

Як ви почали цей шлях? Були екологом і перейшли на зовсім іншу професію?

Я прослухала мініор з PR. Тоді ще не було такої магістерки. Але мініор нічого мені не дав. На початку 3 курсу я працювала персональним асистентом у відомого маркетолога Саші Бакланової. З часом в мене вже з'явився власний проект, коли я його закінчила, вона сказала: «Я тебе вітаю, ти вже готова стати менеджером». Я пропрацювала 3 роки менеджером і пішла працювати в Міністерство освіти, де я працювала рік. І коли змінився уряд, я написала заяву і звільнилась, бо не хотіла працювати з Табачником.

Найцікавіше, що Євген Глібовицький та й компанія «pro.mova», в якій я пропрацювала 3 роки, привили мені дуже важливі цінності: чесність, відповідальність, професіоналізм і постійне прагнення до кращого, навіть коли щось не вдається.

У вас завжди було відчуття, що ви на вірному шляху? Ви ніколи не шкодували про обраний шлях?

Скажу секретний рецепт. Треба рухатись далі. Ніколи не стопоритися на запитанні, чи це вірний шлях. Звичайно, ті кроки, які ти робиш, не завжди будуть туди, куди ти хотів. Те, що я вивчала екологію, допомагає мені і зараз. Розмовляючи з технологом, я його розумію і можу донести все людям так, щоб їм було цікаво і зрозуміло. Інший варіант пояснити бабусі, ким я працюю, - сказати: «Я перекладаю з складної технологічної мови на людську».

Якою ви запам'ятали Могіляку зі своїх студентських років?

В мене було багато друзів, які теж вступили в Могіляку. Але я все рівно відчувала себе трохи дивно. Деякі люди в Могілянці відчують себе наче відірваними від життя за стінами університету. Таким людям я б радила інтегруватися в місто, в культуру і в бізнес середовище, в якісь студентські організації не тільки в Могілянці, щоб будувати свій нетворк. По-друге, я б радила зняти рожеві окуляри і не думати, що знання вже забезпечують успіх. Адже успіх забезпечують не знання, а спроможність ці знання продовжувати і постійно отримувати. Навчання в житті не закінчується університетом.

Потрібно докласти чимало зусиль, щоб втілити у життя навіть дуже класні ідеї. Тобто щоб Могіляка не ставала місцем втечі, як для багатьох вона стає. Ця ситуація вже трохи зрушилась, адже вже є інші університети та організації, які залучають розумних дітей. Хоча навіть не розумних, а краще сказати спроможних. Адже зараз можна майже всю інформацію знайти в Інтернеті, і інша справа, як ти цю інформацію використаєш, що ти далі з цим будеш робити.

Який ваш найяскравіший спогад зі студентського життя?

Я дуже добре пам'ятаю вечірки. Я обожнювала вечірки. Це найяскравіші моменти, які були. Для мене вечірки були якимсь проявом свободи. Причому будь-які: на плацу, в когось на квартирі. Дуже добре пам'ятаю, як ми з одногрупниками поїхали в гуртожиток на Троєщині, і я їм готувала суп. Я взагалі дуже хотіла в гуртожитку жити. Мама мені не дозволяла. Я хотіла в Харків поїхати вчитися. Але мама мені казала: «Всі їдуть в Київ вчитися, а ти з Києва в Харків?» Тобто кожного дня доводиться бороти якісь стереотипи. Людині прийде якась ідея в голову і вона одразу починає обговорювати її з друзями. Ми сьогодні дуже рідко приймаємо рішення самостійно. Це непогано, але дай вистоятись цій ідеї, вирости її. Я не можу сказати, що це мені дала тільки Могіляка, але я їй дуже вдячна, що вона дозволяла мені почувати себе вільною. Я пишаюсь тим, що жодного разу я не зіштовхнулась з хабарництвом. Більш того, ось моя сестра вчилася в податковій. В них традиції: цукерки і квіти – це обов'язкові речі, які мають бути. Я постійно з нею сперечалася. Кажу: «Спробуйте прийти і нічого не давати». Вони пробували і все виходило. Тобто це не від того, що люди просять, а від того, що люди дають. Те, що в Могілянці цього немає, те, що викладачі вважають це негідним свого рівня – для мене це було дуже важливо.

*Розмову вела
Татяна Чернікова*

Університет ім. Івана Франка у Львові

Після завершення місяців пекельної вступної кампанії ти потрапляєш в омріяний університет. Інший підхід до навчання трохи шокує, оскільки тут кожен дбає сам про себе. Та, напевно, найважчим є розібратись у цій заплутаній системі оцінювання, коли іноді навіть викладач у цьому не тямить. Цілком природно, що через деякий час починаєш замислюватись: чи правильний вибір було зроблено?

Гадаю, я би не змінила навчальний заклад, бо критикувати завжди простіше, ніж щось змінювати. А зміни потрібні не так університету, як самій системі освіти, що ще не повністю відійшла від моделей Радянського Союзу. Та проходить трішки часу, й ти поволі звикаєш до товариства, бо багато часу перебуваєш не лише в стінах вишу, а й поза ним.

Гуртожиток

Напевне, найбільшим горем студентства є гуртожиток чи точніше стан, в якому він знаходиться. Відсутність ремонту, жахливі побутові умови, один душ на весь корпус гуртожитку, велика кількість людей живе на мізерних квадратних метрах. Мова йде про те, як тут вижити. Хіба це сприятиме добробуту студента? Щоправда, то проблема не лише Франкового вузу. На мій погляд, замовчувати про цю ситуацію було б злочином.

Більшість навчальних корпусів університету знаходиться в центральній частині міста, а от гуртожитки досить далеко від них. Тому щоранку велика маса студентства окупє транспорт, що прямує в бік центру.

Заняття й розклад

Традиційно заняття в більшості корпусів розпочинаються о 08.30, і Хімічний, Біологічний, Електроніки й Природничий коледжі починають навчання з 09.30 і мають ще нульові пари на 07.45. Щодо розкладу, то дуже багато нюансів не враховано. Як-от велику академічну групу з тридцяти людей розміщують у крихітній аудиторії, де не те що працювати, присісти немає місця. Чи для невеличкої групи з 10 людей виділяють одну з найбільших аудиторій, бо лекції повинні бути у великих приміщеннях.

Колектив університету

Щодо колективу університету важко сказати щось однозначне: є викладачі, котрі захоплюються своєю роботою й отримують від неї неабияке задоволення, саме до таких і варто ходити на заняття. Та є й такі, для котрих викладання –

це лише робота, й вони сумлінно відчитують необхідний матеріал. Зрозуміло, ніякого інтересу до предмету в спудеїв це не пробуджує. Щодо охорони, то її важко побачити, але вона за всіма спостерігає. Її можна застати хіба що біля входу в навчальні корпуси, а також у їдальні.

Лекції й семінарські заняття

Варто сказати, що попри сталу систему оцінювання, людський фактор відіграє дуже важливу роль. Отже, які у Вас взаємини складуться з викладачем, такі бали в результаті й матимете. Критичне ставлення до матеріалу й власна думка є одними з найважливіших завдань, що студенти повинні досягнути під час навчання.

Харчевні, їдальні, буфети, кафетерії, кав'ярні

Ніщо так не бадьорить львівського студента як запашна кава, тому всі навколишні кав'ярні й всілякі інші харчевні ніколи не стоять порожні. Університетська їдальня, чи то пак система харчування, складається з їдальні для викладачів і студентства, кафетерію, буфету. Все доступне й досить смачне, але й тут не все ідеально, оскільки діє карткова система. Тож якщо ти не щасливий власник кредитної картки, доведеться сидіти голодним. Іншим недоліком є відсутність у стінах університету торгових автоматів. Це неабияка незручність, адже голодний-зморений студент повинен уже за межами рідної альма-матер шукати життєдайної кави.

Наукова бібліотека

Дивовижні фонди, розкішний читальний зал, що захоплює скляною стелею, стелажми, набитими давніми книжками, й тишею. Водночас у бібліотеці страшенно холодно взимку. Буду відвертою, тут працюють не надто люб'язні бібліотекарі, тому якщо ти не вмієш користуватись каталогом, навіть не пхайся, тільки настрій зіпсуєш.

У науковій бібліотеці підручники не знайдеш, їх можна взяти в факультетських бібліотеках. Недоліком є те, що багато підручників було залишено в спадок радянською системою освіти й є страшенно заідеологізованими. Тож вчити за ними юні молоді уми є злочином, але оскільки наша держава не спромоглась видати багато спеціалізованої наукової літератури, їх не вилучають з обігу. Ще одним мінусом є недостатня кількість підручників, тому якщо не встиг взяти їх у перші дні навчання, вважай, що залишився без книжок на весь семестр.

Коли є вікна між заняттями, приємно згаяти час на газоні перед університетом. Там гарно посидіти-полежати й весняно-літніми перервами, бо лавочок не так уже й багато, й поніжитись на сонечку, що власне й роблять багато студентів. Приуніверситетський газон – неформальне місце здибанок.

І якщо вже писати про різні місця зустрічей студентства, то не можна оминати пам'ятник Івану Франку перед головним корпусом і погруддя Каменяра в університеті, що студенти лагідно називають «маленьким Франком». Щодня помічаємо, як хтось нетерпляче вичікує-виглядає когось. І це, напевду, – хвилюючі моменти.

Стипендія

Фінансове питання завжди турбує спудеїв. Тож як прожити в середньому на 700 грн.? Скажу Вам, що досить важко, якщо сподіватись лише на ці гроші. Й тут ми не кажемо про оренду окремого житла. Книжки й інші канцелярські

товари, багато ксерокопій, а ще й поїсти треба, й транспорт не з дешевих. Тож щоб там не казали наші державотворці, вираховуючи прожиткові мінімуми, стипендії таки мало для життя.

Сесія

Слово, від якого в більшості студентів холодне все. Страшенно незручним є сам час іспитів – їх ставлять після свят, тож нам доводиться їсти й кутю, й паску, не відриваючись від книжок. Щодо хабарів, то завжди можна знайти якийсь шлях, щоб запластити, та відкрито ніхто не вимагає грошей, і розцінок немає. Тому краще не спокушатись легким шляхом до здобуття бажаної оцінки. Якщо вчишся старанно протягом семестру, то проблем зі складанням сесії виникати не повинно.

Говорити про Львівський університет можна багато. Він має довготривалу історію, що бере свій початок ще з 1661 року. Та заглиблюватись в історичні перипетії зараз не буду, тож усі, хто хоче більше дізнатись, можуть заглянути на офіційний сайт університету. Любити його можна за багато речей, особисто мені, до вподоби гасло: «*Patriae decori civibus educandis*» («Освічені громадяни – окраса Батьківщини»), що написано на фасаді головного корпусу Львівського університету імені Івана Франка. Адже саме прогресивна молодь є окрасою держави, її майбутнім. Гадаю, Львівський університет і навчає таких людей, котрі здатні спрямувати свої дії, аби Україна стала дійсно європейською державою.

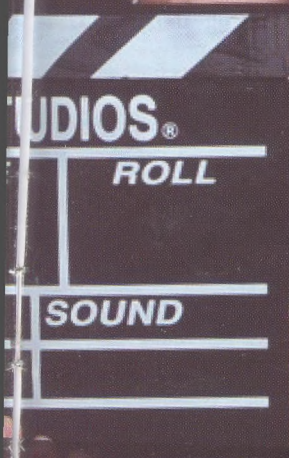
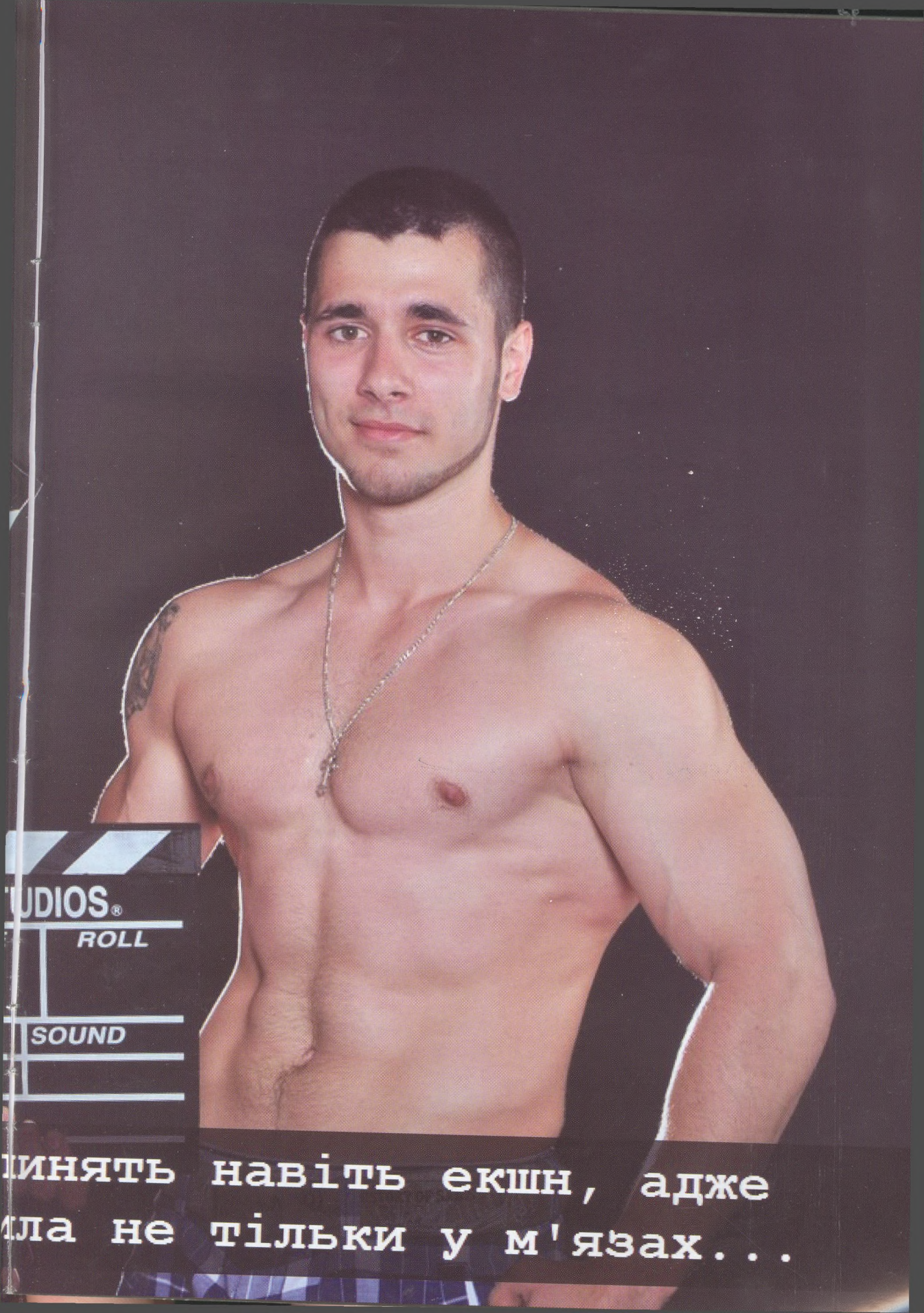
Попик Марія

Істинно мужні могилянці зуп
вони знають, що справжня си.

инять навіть екшн, адже
ла не тільки у м'язах...

Олександр Мельничук, ФПрН-1
екологія
19 років, важкоатлет

Хтось робить ставки в казино, а Олександр – на спорт. Саме так він приклав вольове зусилля – почав займатися одним із найважчих видів спорту – важкою атлетикою, мало того Сашко зробив її своїм вільним часом. Напевно, найважливіше, що він усвідомив за свої 19 – найсильніша людина з головою, а не з накачаними м'язами. Хоч і визнає, що у спорті не все так легко, як це показують, та є мета і кайфовий процес. Тим паче, як співає Слава Вакарчук: «Хіба хтось сказав тобі, що буде легко...»

- Дивлячись на те, що зараз інтернет забирає більшість нашого вільного часу, особливо мас-медіа і соціальні мережі, що заповнили всі сторінки всесвітньої павутини, як вважаєш ти, чи створили вони поштовх займатися спортом для людей нашого молодого віку? І чи це було вирішальним етапом для тебе?

- Інтернет зробив своє у повній мірі. Нині тренажерні зали все більше і більше наповнюються людьми, яким небайдужа власна фізична форма і здоров'я. Та напевно чи на мене він мав сильний вплив.

- Чи Могилянка інспірувала тебе до занять важкою атлетикою?

- Ні, я займався нею і до університету, але не так старанно. Найбільш інтенсивно почав відвідувати зал півтора роки назад. Напевно, просто хотів щось змінити у своєму житті. Це було моє добровільне рішення.

- Доводилося жертвувати чимось заради спорту?

- Прийшлося відмовитися від шкідливої їжі, типу фаст-фуду, коли, солодкого.

- Який вплив мають фізичні заняття на твій вільний час?

- Спорт – це і є мій вільний час.

- А як щодо навчання? Що з успішністю? Важка атлетика має негативне відображення на заняттях?

- Буває таке. Але я швидко ліквідовую всі заборгованості, адже знаю напевно, що справжня сила не у м'язах, а в голові.

- У спортсменів існує безліч дієт. Яких дотримуєшся саме ти? Чи вони позначаються на твоєму здоров'ї?

- Ні, дієти не мають поганого окреслення на мені. Під час набору маси доводиться їсти багато і ти відчуваєш неймовірний прилив енергії. А от під час сушки (скидання ваги) дієти частково можуть відображатися, тому що приходится дотримуватися строгого раціону.

- Аби бути в тонусі та мати гарне тіло, «качки» часто приймаються різного роду добавки. Чи ти мав з ними справу та що це за речовини?

- Хімічних препаратів задля підсилення енергії та швидкого розвитку м'язів я не використовую. Хочу зберегти своє здоров'я та фізичну форму. Дозволяється приймати лише добавки, типу креатину (білок), щоб пришвидшити чи покращити анаболізм.

- Чи ставиш перед собою певну ціль, займаючись важкою атлетикою?

- Поки що це для себе, але у подальшому, якщо продовжу інтенсивно займатися, можливо, зможу виступати і на змаганнях.

- Напевно, ти бачив масу людей, які з віком втратили спортивну форму. Чи маєш страх лишитися її?

- Є також багато спортсменів немолодого віку, які знаходяться у чудовій формі. Це просто щоденна праця над собою і сила волі, щоби перебороти лінощі.

- Твоя порада всім починаючим важкоатлетам або ж людям, які ще вагаються чи ставати їм на цей шлях.

- Набирайте позитивної полярності, адже спорт – це круто! Здоровий спосіб життя завжди перемагає! Тим паче, що мотивація заняття ним приходить після першого результату.

Спілкувалася Hanna Rebrova

- Зараз ведеться активна пропаганда здорового способу життя, зокрема особливу популярність набули пауерліфтери та бодібілдери. Ці агітації включають безліч соціальних реклам, мотивуючих роликів. Чи мали вплив саме ці лозунги на твоє рішення займатися важкою атлетикою?

- Я думаю, що – ні. Реклами не стали моїм натхненням у цьому виборі, адже вони мали двохвилинний ефект. Але це особисто для мене.

- А чи повинні вони існувати взагалі?

- Не мені судити, але деяких людей ці заклики звели з хибної стежки шкідливих звичок. Наштовхнули на заняття спортом і ведення здорового способу життя в цілому.

- Скільки років ти займаєшся спортом? Чи якось вплинули батьки на твій вибір?

- Важкою атлетикою живу вже більше 3 років. Батьки ніколи ні до чого не змушували, вони у мене практичні люди. І вважають як я, що у здоровому тілі – здоровий дух!

- Зараз приділяєш достатню кількість часу тренуванням? Скільки разів відвідуєш зал? Чи відобразилося навантаження занять у Могилянці на спортивних успіхах?

- У середньому займаюся 3-4 рази на тиждень у залі по півтори години. Поки що мені вдається поєднувати примне з корисним. Звісно, важко приходити додому після 6 пари і відразу бігти в тренажерку. Добре, що жертвувати не потрібно нічим. Часу вистачає, варто лише дуже захотіти.

- Майже всі спортсмени обома руками за здорове збалансоване харчування. Чи доводиться тобі дотримуватися особливих дієт саме щодо важкої атлетики?

- Усе залежить від конституції будови тіла. Є періоди набору маси і «сушки». Так як я ендоморф, то під час набору їм багато, але не прості вуглеводи (не солодке і не випічку). У період «сушки», а це складний і тривалий етап, коли спортсмен на безвуглеводній дієті, то раціон майже повністю заповнюють білки і невеликий відсоток жирів. У цей час треба також займатися великими фізичними навантаженнями. Це досить вольове «заняття».

- Після інтенсивних вправ у залі, чи залишаються у тебе сили на ще невиконані справи? А можливо, спорт, у твоєму випадку, - це і є ліки від усіх недуг?

- Сили є. Я приймаю комплексні вітаміни, які підтримують мене зсередини, і, звісно, це тривалий відпочинок. А спорт - це справді ліки. У валеологічному плані, коли я тільки почав займатися цим серйозно, то хворіти перестав (тху-тху-тху).

- Доводиться приймати хімічні препарати (свого роду допінг) задля витримки виснажливих фізичних вправ?

- Для типового студента це дороге і не рентабельно, до того ж їхній шкідливий спектр дії не має обмежень. Чи ти наслідуєш у спорті певну мету?

- Так, мета є. По-перше, це міцне здоров'я, і пауерліф-

Максим Суховий, ФПрН-1 біологія 20 років, важкоатлет

Бути сильним – не значить не мати слабкостей. Це усвідомлення того, що є щось більш важливіше за цю слабкість, яка ламає тебе кожного дня. Нині суспільство, наче натовп запрограмованих роботів, з блиском в очах шукають все нові і нові доступи до задоволення. Звичайно, адже життя таке нудне, нам потрібен допінг. Для кожного свій. Макс уже обрав його – це спорт! Та, мотивуючи себе на вірний шлях, він вибирає щось більше, ніж досягнення результату. Те, що слідує за ним, і ту сходинку, до якої мало хто добивається. Це етап свободи дій, коли ти не залежиш від свого допінгу. Коли цей, твій т.з. допінг, стає вільністю...

тинг мені просто подобається. А по-друге, у майбутньому, якщо я досягну рівня, коли можна буде виступати на змаганнях, то вбачаю у цьому професійно-кар'єрний ріст.

- Твоя порада всім починаючим важкоатлетам або ж людям, які ще вагаються чи ставати їм на цей шлях.

- Найвагоміше і найважливіше – це мотивація. Людина має розуміти на що вона йде і чи взагалі воно їй треба. Якщо потреба є джерелом активності, то мотиви надають цій активності певний напрям і утримують людину в рамках даного шляху. Важка атлетика – як й інші види спорту, складна, але цим ви загартуєте волю та жагу до змагань, без яких будь-яка ціль стає космічно-недосяжною.

(не)відомі київські вулиці...

Скульптура кудлатого kota

Цей пам'ятник розташований у сквері неподалік Золотих Воріт і фігури Ярослава Мудрого, який тримає в руках мініатюру Київської Софії (не плутати з Київським тортом!). Перше враження, що справляє цей бронзовий улюбленець сентиментальних жіночок та дітей, як і поведлося – хибне. Це не пушкінський «кот учений», не гофманівський кіт Мур, не «просто невідомий котик» як символ усіх пухнастих домашніх ласунів «Віскасу»: скульптурного kota звати Пантюша і має він цілком реальну, а тому й трагічну передісторію. Неподалік бронзової фігури ще зовсім недавно розташовувався ресторан «Пантагрюель», власницею якого була Марина Січкара. Аби ресторан мав свою оригінальну візитівку, було вирішено завести великого пухнастого улюбленця Пантюшу, котрий дуже скоро став улюбленцем постійних відвідувачів закладу. Пожежа, що незабаром сталася в «Пантагрюелі», стала причиною трагічної загибелі символу ресторану. На кошти, перераховані відвідувачами на ремонт, було вирішено встановити пам'ятник тваринці, що радувала своєю присутністю мешканців Києва та гос-

тей української столиці. Зараз, на жаль, мало хто знає про цей нещасливий випадок, адже біля фігури немає жодної пояснювальної дощечки. Тому туристи за звичкою просто труть котів спину, загадують бажання, фотографуються і так, і сяк, жартуючи і створюючи веселі гримаски. І дійсно, знання таки примножує скорботу... Із щоденника відомої німецької письменниці Юдіт Герман (Київ, вересень 2011): «Кіт виглядає самовдоволеним, гордим і сильним. Завжди, коли я проходила повз, хтось повсякчас стояв біля нього, тримаючи руки на хвості або вухах, фотографуючись, люди клали монетки між його лапами. Кіт, який приносить щастя? Щодня я думала, що колись також досягну його вух. Лише раз. Ненадовго. Мені це не вдалося, натомість я дещо дізналася про kota...Я думаю, кіт робить багатим. Можливо я помиляюся, але він також приносить щастя. Дарує задоволення для душі. Можливо, я не хочу душевного задоволення? У Києві я щодня проходила до метро через площу біля Золотих Воріт, завжди повз kota...»

Кіт з виделок ▲

Парк біля давньоруського в'їзду до Києва має просто таку магнетичну ауру для братів наших менших. Тут таки, на одному з дерев, сидить загнаний грізним собакою чи набридливими перехожими кіт... із пластикових виделок. Він малопомітний, особливо навесні і влітку через буянню зелені, але варто тільки підняти голову і пройти повз дерева, що стоять за Золотими Воротами, і ви обов'язково зустрінетеся з котом очима. Це витвір київського скульптора Костянтина Скретуцького: «Я хотів змусити людей посміхатися частіше, - каже він. - Ідея з'явилася вночі. Вранці пішов у супермаркет, купив 600 пластикових вилок. За тиждень скрутив їх між собою. Вийшов білий «пухнастий» кіт». Чи приносить ця тваринка щастя - невідомо, адже нікому так і не вдалося дотягнутися до пластикових вушок...

Летюча корова ▼

Той таки Костянтин Скретуцький знову відзначився оригінальністю мислення: він створив у центрі Києва на вулиці Олеса Гончара інсталяцію під назвою «Летюча корова». Мешканцям міста давно обіцяли появу корови, яка вільно ширятиме у київському небі. К. Скретуцький, який власноруч проводив монтаж інсталяції, розповів, що через снігопад і негоду робота виявилася непростю: «Я привіз корову розібраною, але за такої погоди склеїти її виявилось нелегко. Найскладніше було з вухами: вони ніяк не хотіли приклеюватися, замерзли», - пояснив митець. Своє

життя летюча (а тому ставши небезпечною) корова офіційно розпочала 15 березня 2009 року.

«Гоголівський» ніс ▲

Це один із найнепомітніших серед непомітних пам'ятників столиці. Він з'явився у липні 2002 року як нагадування про одного з найзагадковіших письменників - Миколу Гоголя - на містичній київській вулиці: Андріївському узвозі, 34. Хто знає, чи то ніс принохується до запаху київського побуту, прагне дізнатися, чи змінилася людська природа у сучасні роки, чи то сканує наміри і настрої європейських мандрівників, чи то прагне налякати допитливого перехожого-фотолюбителя?.. Екскурсоводи розповідають наївним туристам, що потримавшись за київського носа, можна позбутися легкого нежиття.

Вони ховаються від цікавих зівак на деревах, у стінах, у тихих і - така рідкість для Києва - майже безлюдних провулочках. Проте їхнє побажання щодо розміщення не бралось до уваги творцем. Тому відшукавши такі скульптури, радіємо, наче цінному трофеєві, прагнемо будь-що дізнатися історію їхнього народження і поки що недовгого життя.

Гуляючи Києвом, не дивуйтеся, якщо раптом натрапите на вистроплений зі стіни ніс, кота, що причаївся на дереві - це візитівки міста, які так і залишаються невідомими для сувенірних листівок і магнітів. Та і як їм змагатися із Софією, Андріївською церквою чи Майданом Незалежності! А з іншого боку, останні не порівнювані зі своїми маленькими «колегами»: вони, відбивши сотні фотосесій на день, часто втрачають ауру таємничості, стаючи просто відміткою для світлин «must have». Переконана, що Київ - це все ж таки щось значно більше, чи не так?...

Чернікова Галина

Доленосна випадковість

Оксана тихо прогулювалася осіннім київським парком. Вона часто тут була: їй подобалося гуляти на самоті, особливо після дощу, вдихати повітря, насичене озоном. А ще слухати спів пташок, торкатися до дерев, відчувати їхню силу, що стрімко передавалася їй.

Ось і сьогодні після пар Оксани захотілося прийти сюди. Занурившись у свої думки, вона йшла між деревами, аж раптом дівчина почула жалібне скавчання. Оксана почала наближатися туди, де лунали ці нестямні звуки, і побачила перед собою таку картину: темноволосий, низького зросту чоловік стояв над німецькою вівчаркою, яка безпомічно простяглася на траві й безпорадно видавала, мало не як людина, стогін. Трава, під її лапами, була заплямована кров'ю. На руках у хазяїна теж була кров.

– Найда моя, ну не плач, – бідкався над собакою чоловік. – От щоб вам недобре було!...

– Вибачте, що сталося? – стурбовано запитала дівчина.

– Ой, біда трапилася... Бігала моя Найда – простір почула. Раптом як завис вона! Підхожу,

дивлюся: лежить розбита пляшка, закидана піском і травою. І на її скло натрапила, бідолашна, лапою! Ледве його витягнув – так вгрузло... Якісь покидьки після своїх гулянок не прибрали! Навіть не маю, чим їй кров зупинити...

– Чекайте, я маю! – заметушилася Оксана, пошарудівши в сумці, дістала звідтіля носову хустинку. – Ось, давайте я допоможу... Найдю, зараз я тебе полікую, все буде добре, – промовляючи, Оксана почала перев'язувати лапу постраждалій тваринці.

– Ти нас врятуєш! О, то з тебе гарний лікар виходить...

Оксана лише скромно посміхнулася. Їй було приємно. Але водночас таке, ніби жартівливе, спостереження зачепило одну з найболючіших струн її душі. Дівчина дуже любила тварин. Вона навіть хотіла присвятити їм все своє життя – стати ветеринаром. Але її мама дуже засмутилася, коли донька сказала про свій вибір. Батько Оксани, котрий покинув її з мамою, був ветеринаром. Спочатку він провідував Оксану, та потім у нього з'явилася нова сім'я, свої клопоти... Зараз лише інколи телефонує, і то, хіба що на свята. Любляча донька вирішила не засмучувати маму – і вступила на юридичний. Ніби звикла, але...

– А ви ким працюєте? – запитала Оксана, вирішивши відійти від теми про себе.

– Я – художник, – промовив чоловік. – Завжди мріяв ним бути. Правда, через яку стіну непорозуміння мені довелося пройти, щоб втілити цю мрію... Мої рідні казали, що «кому потрібна ця мазанина», що я – божевільний і буду бідний, як церковна миша.

– І ви?

– Продовжував натхненно малювати, доводячи, що з мене такі люди будуть... А хочете я створю ваш портрет?

Але Оксана вже не чула його останніх слів. Дівчина усвідомила: в житті треба дещо змінювати, чим скоріше, тим краще, просто зараз, все в її руках, вона не має права зрадити себе. Мама? Вона зрозуміє її, ще буде пишатися своєю дочкою. Оксана все зробить для цього.

– Дякую вам! – несподівано вигукнула Оксана, встаючи з місця. – До побачення!

– Та за що?! Вам дякую... – спантеличено промовив чоловік услід дивакуватій дівчині, яка швидко зникла з його очей....

Людмила Глушко

Культовий американський ню-метал гурт **Коян** в Києві з презентацією нового альбому **The Path of Totality**.

Коли: 29 серпня

Місце: Stereo Plaza, вул. Кіківідзе, 17

Початок: 20:00 год **Квитки:** від 350 грн

Концерт **Red Hot Chili Peppers** в Києві - подія, яку має побачити кожен меломан. Про це ви будете розповідати онукам.

Коли: 25 липня

Місце:

НСК «Олімпійський»,

вул. Вел. Васильківська, 55

Початок: 19:00 год

Квитки:

200-2300 грн

Уперше в Києві співає гурт **"Hugh Laurie"** з альбомом **"Let Them Talk"**

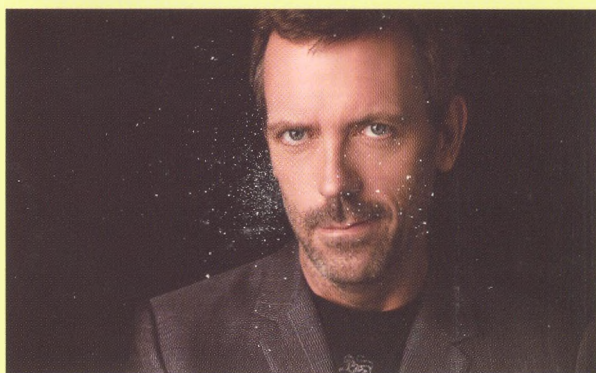
Коли: 20 червня

Місце: Палац «Україна»,

вул. Велика Васильківська, 103

Початок: 19:00 год

Квитки: 550-1500 грн

Обережно! У Київ їдуть людожери **Cannibal Corpse!**

Коли: 1 червня

Місце: клуб "Bingo", пр-т Перемоги, 112

Початок: 20:00 год

Квитки: 250-400 грн.

Фестиваль «Просто Рок 2012» з участю **Linkin Park і Garbage** в Одесі!

Коли: 12 червня

Місце: стадіон «Чорноморець», м. Одеса

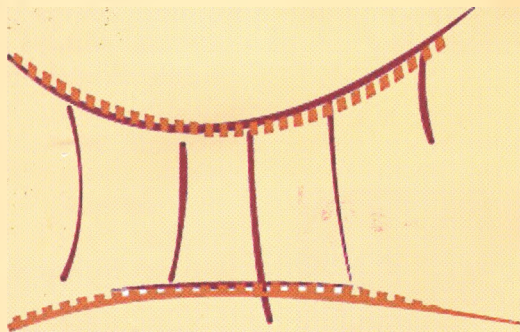
вул. Маразлієвська, 1, ЦПКіВ ім. Т.Г.Шевченка

Початок: 16: 00 год

Квитки: 550-1400 грн

КІНОПАНОРАМА

артхаус - кінотеатр

Мода мінлива, а мистецтво вічне...

Фільму однаково, хто ви, у що одягнені, який у вас настрій, він не знає, якої ви національності, віросповідання, скільки вам років, чоловік ви чи жінка.

Йому все одно, холодно на вулиці чи спекотно, на якому автомобілі ви їздите, чи є у вас домашня тварина, які у вас гастрономічні пристрасті.

Для нього не має значення, носите ви піджак або шорти, сидите ви у задкушливому залі або під відкритим небом.

Фільм не знає кордонів. Париж, Лос-Анджелес або Київ не зробить його ні краще, ні гірше.

Фільм віддає вам себе незалежно від часу року або доби.

Віддає цілком. Беззастережно. Звичайно, якщо ви готові його прийняти. І, звичайно, якщо це хороший фільм.

А погане кіно не варто того, щоб його дивитися...

www.kinopanorama.com.ua

UKMA Library * Book

0587356

вул. Шота Руставелі, 19 (метро "Пл. Палац Спорту")